

ΣΤΑ ΠΑΘΗ ΥΠΟΚΡΥΠΤΕΤΑΙ Η ΑΠΕΙΡΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

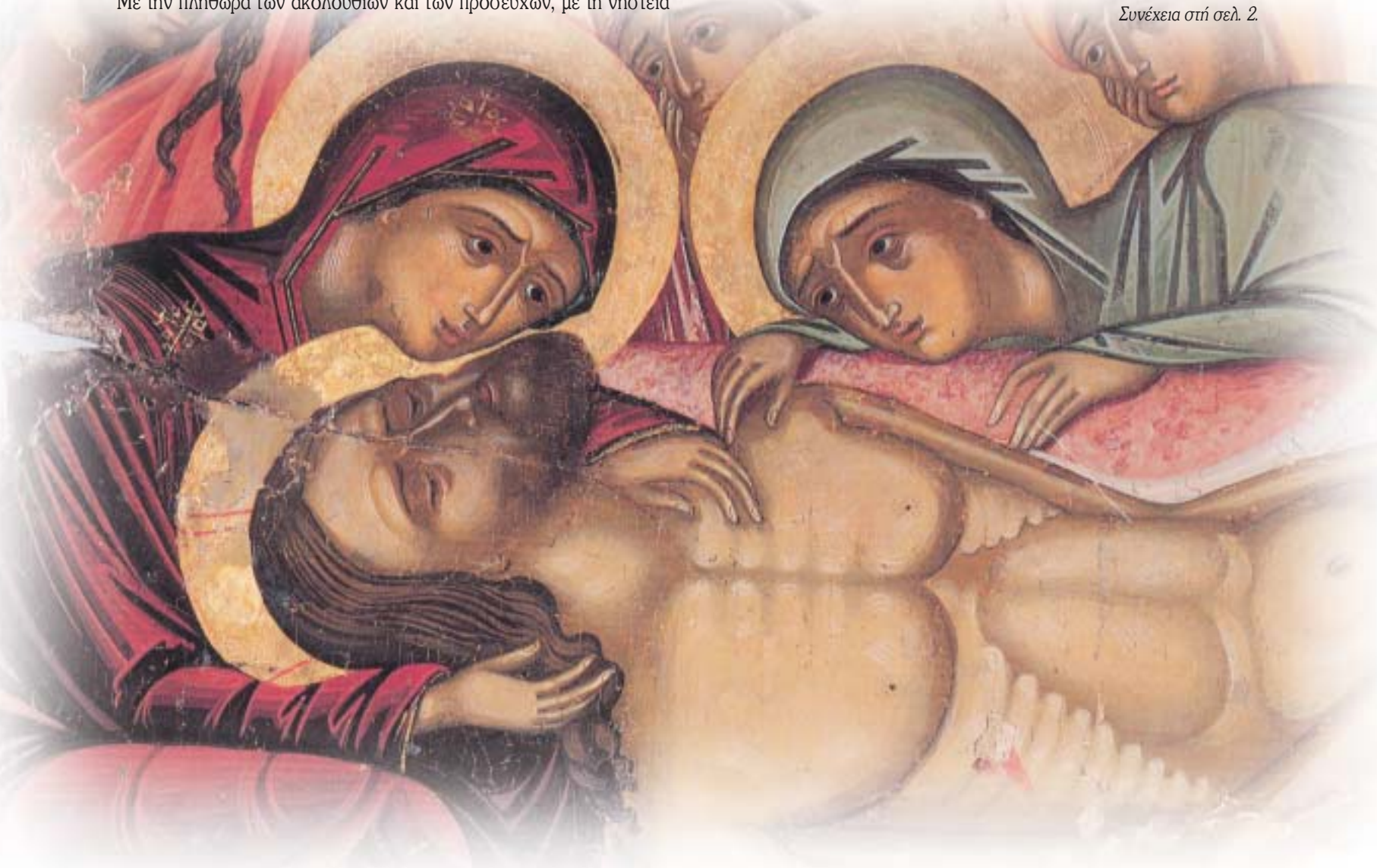
Εισήλθαμε στήν Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα κι ἀρχίζουμε νά ζοῦμε καί νά ἀναπνέουμε τό μυστήριο τῆς ἀτμόσφαιρας τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου μας. Πένθιμη ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα, ἀλλά ὄχι μέ τήν κοσμική ἔννοιά της, τῆς μελαγχολίας καί τῆς ἀπελπισίας. Στά Πάθη τοῦ Κυρίου ὑποφώσκει τό λαμπρό φῶς τῆς Ἀναστάσεως ὡς νίκης ἀπέναντι στήν ἄμαρτία, στόν θάνατο, στόν διάβολο. Σ' αὐτά τά Πάθη ὑποκρύπτεται ἡ ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Δημιουργοῦ ἀπέναντι στά πλάσματά Του. Ἡ ὕμνολογία τῆς σημερινῆς ἡμέρας μᾶς καθοδηγεῖ μέ ἀνοικτούς τοῦς πνευματικούς ὀφθαλμούς νά δοῦμε τή λαμπρότητα τῶν ἐνδυμάτων πού φορεῖ ἡ Ἐκκλησία. Νά δοῦμε τήν ἀνατολή τοῦ φωτός μέσα ἀπό τήν ἱερότητα τῶν Παθῶν αὐτῶν. «Τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου τὰς ἀπαρχάς ἡ παροῦσα ἡμέρα λαμπροφορεῖ». «Τά πάθη τὰ σεπτά ἡ παροῦσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ· Χριστός γάρ ἐπέιγεται τοῦ παθεῖν ἀγαθότι».

Ἡ ὅλη προετοιμασία τῆς Σαρακοστῆς σ' αὐτό ἀκριβῶς ἀπέβλεπε. Μέ τήν πληθώρα τῶν ἀκολουθιῶν καί τῶν προσευχῶν, μέ τή νηστεία

καί τήν ἐγκράτεια, μέ τήν ἄσκηση τῆς ἐλεημοσύνης, νά φτάσουμε στό χαρισματικό σημεῖο τῆς διανοίξεως τῶν πνευματικῶν μας αἰσθήσεων, προκειμένου νά δοῦμε καί νά νιώσουμε ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τή Μεγάλη Ἑβδομάδα, τά Πάθη τοῦ Κυρίου καί τήν εὐλογημένη Ἀνάστασή Του. Διότι, βεβαίως, τά Πάθη καί ἡ Ἀνάσταση ἀποτελοῦν μυστικές πνευματικές πραγματικότητες, τίς ὁποῖες ἀντιλαμβάνεται μόνον ἓνας πού καθαρίζει τήν καρδιά του μέ τόν ἀγώνα τῆς μετανοίας του. Κι εἶναι ἀπό τήν ἀποψη αὐτή ἐκεῖνο πού δικαιολογεῖ καί τό γιατί ἡ Σαρακοστή θεωρεῖται ὡς τύπος ὅλης τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ. Διότι αὐτό πού ζοῦμε τότε, τά Πάθη καί τήν Ἀνάσταση, συνιστοῦν τή βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας, συνιστοῦν τή δωρεά πού μᾶς δόθηκε στό ἅγιο Βάπτισμά μας. Νά νεκρώνουμε τήν ἄμαρτία μέσα μας ζώντας τήν ἀναστημένη ζωή τῆς ἀγάπης.

Πῶς μᾶς καθοδηγεῖ, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία τήν πρώτη αὐτή ἡμέρα; Μέ τήν προβολή τοῦ μακαρίου Ἰωσήφ τοῦ παγκάλου, τοῦ μεγάλου

Συνέχεια στί σελ. 2.

ΣΤΑ ΠΑΘΗ ΥΠΟΚΡΥΠΤΕΤΑΙ Η ΑΠΕΙΡΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ!

Συνέχεια από τη σελ. 1.

αὐτοῦ ἀνδρός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί μέ τή μνήμη τῆς ὑπό τοῦ Κυρίου καταρασθείσης καί ξηρανθείσης συκῆς. Γιατί; Διότι στό πρόσωπο τοῦ Ἰωσήφ βλέπει μιά προτύπωση, μιά προφητεία δηλαδή, τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Ἰωσήφ μέ τήν ὅλη ζωή του φανέρωσε τήν ἀκράδαντη πίστη του στόν Θεό, τήν ἀπόλυτη ὑπακοή στό ἅγιο θέλημά Του, τή σωφροσύνη καί τήν ταπεινώσή του. Ἄδικημένος ἀπό τά ἀδέλφια του δείχνει τή μεγαλοψυχία καί τήν ἀνεξικακία του ἀπέναντί τους, ὅταν κυρίαρχος πιά αὐτός δέν τούς ἐκδικεῖται στήν ἀδυναμία τους, ἀλλά τούς συγχωρεῖ καί τούς ἀγκαλιάζει. Γιατί ἀνίκει στόν Θεό. «Τοῦ γάρ Θεοῦ ἐγώ εἰμι». Καί πρῖν ἀπό τό γεγονός αὐτό ἀποδεικνύει τήν ἀληθινή πίστη του στόν ζωντανό Θεό, ὅταν τοῦ δίνεται ἡ δυνατότητα νά ἁμαρτήσει, κι ἐκεῖνος ἀποφεύγοντας τήν πορνεία ὡς δηλητηριώδες φίδι ἀντιτάσσει στήν πρόκληση τῆς μοιχαλίδος γυναίκας τήν παροιμιώδη φράση: «Πῶς ποιήσω τό ρῆμα τοῦτο τό γεγονός καί ἁμαρ-

τίσομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου»; Ἡ αἴσθησις τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ τόν διακατεῖχε καί τόν ὀδηγοῦσε σέ σχετική ζωή ἀναμαρτίας. Κι ἀπό τήν ἄλλη, μᾶς ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία μας ὅτι ἡ ζωή μας πρέπει νά ἔχει πνευματικούς καρπούς, νά ἔχει δηλ. ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, πίστη, ἐγκράτεια. Μία ζωή χωρίς νά ἐκδηλώνεται ἔτσι, μοιάζει μέ τή ζωή τῶν Φαρισαίων, πού τό μοναδικό τους ἐνδιαφέρον ἦταν νά φαίνονται δίκαιοι, χωρίς ὅμως καί νά εἶναι. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος καταράσθηκε καί ξήρανε τήν ἄκαρπη συκιά, γιατί τήν εἶδε ὡς σύμβολο τῆς ὑποκριτικῆς ζωῆς τῶν Φαρισαίων.

Ἄς ζοῦμε κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ μας, μέ σωφροσύνη καί ταπεινώση καί ἀνεξικακία. Ἄς ἀγωνιζόμαστε γιά τήν πνευματική καρποφορία τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Εἶναι ὁ μοναδικός δρόμος γιά νά βιώσουμε ἀληθινά τό μυστήριο τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἡ κάθε ἐπόμενη ἡμέρα αὐτῆς τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος θά μᾶς ἀνοίγει καί ἕνα ἐπιπλέον παράθυρο πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή. •

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Θρήνος, Ἀρχές 18ου αἰώνα, «Μετά τό Βυζάντιο».

Ἀντιαιρετικά

«ΝΕΩΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ-ΜΕΤΑΝΕΩΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ
Ἡ ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ»

Μέ τόν ὄρο «Νεωτερικότητα» ἐννοεῖται τόσο ἡ περίοδος ἀπό τή Γαλλική Ἐπανάσταση (1789 μ.Χ.) ἕως τόν 20ό αἰ., ὅσο καί ἡ βαθμιαία κυριαρχία ἐνός νέου συλλογικοῦ ἦθους, ἐνός νέου τρόπου ζωῆς. Μέ τόν ἴδιο ὄρο περιγράφεται-ἐκφράζεται καί ἡ ἱστορική διαδικασία, πού ἔχει ὡς πλάισιο ἀναφορᾶς τήν κυριαρχία τοῦ καπιταλιστικοῦ - κεφαλαιοκρατικοῦ τρόπου ζωῆς· τή δημιουργία τῆς μαζικῆς κοινωνίας· τήν αὐξανόμενη παγκοσμιοποίηση τῶν οικονομικῶν, κοινωνικῶν καί πολιτιστικῶν φαινομένων· τή σταδιακή πολιτική ἐνσωμάτωση τῶν μαζῶν μέ τήν κατοχύρωση δικαιώματος ψήφου· μέ τήν ἐκκοσμίκευση, δηλ. μέ τήν μετατόπιση ἀπό τή θρησκευτική στήν ἀνθρωποκεντρική ἐρμηνεία τοῦ κόσμου καί τήν κυριαρχία τῶν κοσμικῶν ἐναντι τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καί τόν ἀνορθολογισμό τῶν ἀντιλήψεων (Ὁρθολογισμός: ἄνθρωπος κέντρο τοῦ κόσμου, ὄχι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός).

Ἀποτέλεσμα τῆς «Νεωτερικότητας» ἦταν ἡ ἀνατροπή τῶν παραδοσιακῶν ἀξιών, πεποιθήσεων καί στάσεων, ἡ ὁποία μαζί μέ τή δυναμική τῆς ἀτομικῆς καί συλλογικῆς χειραφέτησης (ἀπαλλαγῆ, ἀπελευθέρωση ἀπό κάθε ἐξουσία), ὀδήγησαν στήν ἀδυναμία τοῦ ατόμου νά ταυτιστεῖ μέ μιά σταθερή καί διαχρονική ἀλήθεια καί στή βίωση τοῦ χρόνου ὡς μιᾶς ἀσταμάτητης ροῆς γεγονότων καί καταστάσεων, πράγμα πού ἀποξενώνει τό ἄτομο ἀπό τόν ἑαυτό του, ἀπό τούς ἄλλους καί ἀπό τίς ρίζες τους καί τό ὀδηγεῖ στό κενό, τό κάνει μετέωρο ἀνερμάτιστο καί δυστυχημένο.

«Μετανεωτερικότητα ἢ μεταμοντερνισμός» εἶναι μιά φιλοσοφική ἀντίληψη τοῦ 20οῦ αἰ., πού διαδέχθηκε τή «Νεωτερικότητα». Ἄρνεῖται τήν ἄποψη ὅτι ἡ ἐπιστήμη καί ἡ φιλοσοφία θά ὀδηγήσουν στήν ἀπόκτηση τῆς ἀπόλυτης γνώσης τῆς ἀντικειμενικῆς - τῆς πραγματικῆς - ἀλήθειας. Ἀπορρίπτει, ἐπίσης, τά μεγάλα θρησκευτικά, πολιτικά, ιδεολογικά κ.ἄ. συστήματα - τίς «μεγάλες ἀφηγήσεις», ὅπως τίς ὀνομάζει, - πού ἀπό τό Διαφωτισμό ἀπαιτοῦσαν τήν εὐθυγράμμιση τῶν ἀνθρώπων στήν «ἀλήθεια» πού ἐξέφραζαν.

Δέχεται ὅτι ἡ ἀλήθεια ἀλλάζει, καθώς μεταβάλλεται ἡ κοινωνία. Ἐπομένως, μπορούμε νά μιλάμε γιά πολλές ἀλήθειες, ἀνάλογες πρὸς τούς τρόπους ἀνάγνωσής των, πού καθορίζονται ἀπό τίς κοινωνικές συνθήκες καί ἱστορικές συγκυρίες, πού ἰσχύουν κάθε φορά. Ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀσθένεια ἀπό τήν ὁποία ὀφείλομε νά θεραπευτοῦμε (Μπωντριγιάρ). Δέν ὑπάρχει ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια καθ' αὐτήν εἶναι μῦθος. Ὅλες οἱ ἰδεολογίες, εἴτε ἀριστερές, εἴτε δεξιές, εἶναι αὐθαίρετες καί γι' αὐτό πρέπει νά ἐγκαταλειφθοῦν. Ἀπόρριψη καθολικῆς ἀλήθειας. Θάνατος ἰδεολογιῶν.

Ὑποστηρίζει ὅτι ἡ διατύπωση κάθε ἀξίας εἶναι ἐπιλεκτική σέ πολλούς τρόπους ἀνάγνωσής καί ἐρμηνείας. Δέν ὑπάρχει ἕνα δεδομένο καί ὑπεράνω πάσης ἀμφισβήτησης σύστημα ἀξιών, στό ὁποῖο εἶναι ὑποχρεωμένοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά συμμορφωθοῦν, ἀλλά πολλοί, ἰσοδύναμοι κώδικες ἀξιών, ἀπό τούς ὁποίους ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τή δυνατότητα νά ἐπιλέξει κάποιον. Οἱ ὑποστηρικτές τῆς «Μετανεωτερικότητας» ἀρνῆθηκαν τή συμμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου σέ καθολικά συστήματα ἀλήθειας καί ἀξιών καί τήν παντοδυναμία τοῦ λόγου, δίνοντας ἔμφαση στήν πρωτοτυπία τοῦ λόγου καί στήν ἀνατρεπτική διάθεσή του. Τό ἀποτέλεσμα, ὅμως, εἶναι ὁ ἄνθρωπος νά μένει ἀνερμάτιστος, χωρίς βέβαιο προσανατολισμό, ἄστατος, ἀλλοπρόσαλλος, μετέωρος, ἄδειος, δυστυχημένος... •

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Κολῆς, Ἱεροκήρυξ

«Του Δείπνου σου του Μυστικού...»

ΤΟΥ Π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΤΟΥΝΗ, Δ/ΝΤΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ»

Μέσα στή Μεγάλη Έβδομάδα κορυφαία θέση κατέχει τό γεγονός του Μυστικού Δείπνου. Ὁ Κύριος, πρίν παραδώσει τό σῶμα Του στήν ἠθελημένη θυσία, ἐλευθερά θυσιάζει τόν ἑαυτό Του καί τόν μοιράζει στούς μαθητές Του. Ὁ Μυστικός Δείπνος εἶναι ἡ μυστηριακή θυσία τοῦ Χριστοῦ πρίν ἀπό τί φανερά, δημόσια καί δραματική θυσία Του.

Ὁ Δείπνος αὐτός χαρακτηρίζεται Μυστικός, διότι κατά τί διάρκειά του δωρίζεται ἀπό τό Λυτρωτή στούς ἀνθρώπους τό Μέγα Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὁ μέν Κύριος χαρίζει τόν ἑαυτό Του σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, αὐτοί ὅμως πού θέλουν νά Τόν δεχθοῦν καί νά ἐνωθοῦν μαζί Του εἶναι ἐλάχιστοι. Ὅποιος τρώει τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί πίνει τό Αἷμα Του ἔχει τό Χριστό συγκάτοικο στήν ὑπαρξή του καί ὡς ἀνθρώπος γίνεται ἔμψυχος ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ Κύριος παρέδωσε τόν ἑαυτό Του στό Μυστικό Δείπνο ὀλοκληρωτικά καί ἀπόλυτα. Δέν τό ἔκανε αὐτό μία φορά. Τό κάνει ἑκατομμύρια φορές, ὅποτε τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία. Κάθε Θεία Λειτουργία εἶναι ἕνας Μυστικός Δείπνος μέ συνδαιτυμόνες ὄχι μόνο τούς δώδεκα Μαθητές, ἀλλά τὰ ἀμέτρητα στίφη τῶν πιστῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτή ἡ ἐπανάληψη τοῦ Μυστικού Δείπνου δέν θά γίνεται μέχρι τί συντέλεια τοῦ παρόντος σύμπαντος κτιστοῦ κόσμου, ἀλλά θά συνεχισθεῖ στήν αἰωνιότητα, ἐκεῖ ὅπου στό μεγάλο Δείπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ οἱ πιστοί θά τρώνε καί θά πίνουν τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Λυτρωτή στήν ἀτελείωτη χαρά τοῦ Παραδείσου. Ὁ Κύριος ἄφησε τήν παρακαταθήκη τῆς ἐπαναλήψεως τούτου τοῦ Μυστηρίου, γιά νά καταγγέλλεται ὁ θάνατός Του καί νά ὀμολογεῖται ἡ Ἀνάστασή Του, νά ἀρχίζει ἡ πρόγευση τῆς ἀτέρμονης καί ἀδιάσπαστης συνευρέσεως κτιστοῦ καί ἀκτίστου στή μυστηριακή εὐωχία τοῦ ἀκτίστου ὑπερώου, πού ξεκινάει μέν στόν κτιστό Ναό ἐδῶ κάτω στή γῆ καί συνεχίζεται μέσα στήν ἄκτιστη δόξα, στόν ὀλόλαμπρο Ναό τῆς σεσωσμένης καρδιάς τοῦ κάθε πιστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία προσκαλεῖ τόν ἀνθρώπο νά γίνει συνδαιτυμόνας τῆς θεϊκῆς προσφορᾶς καί τοῦ προσφέρει τό κατάλληλο ἔνδυμα τῆς μετανοίας, μέ τήν κάθαρση διά τῆς ἐξομολογήσεως, γιά νά τρυφήσει στό νυφικό γλέντι τοῦ ἐρασιμωτάτου Νυμφίου εὐωδιαστός καί κεκοσμημένος. Τόν καθιστά πάρεδρο τοῦ οἰκοδεσπότη καί τοῦ συνιστᾶ νά ἀφεθεῖ στήν ὑπέρνοση αὐτή ἀλληλοπερικώρηση ὡς πιστός καί ἀγαπημένος μαθητής καί ὄχι ὡς προδότης μέ φίλημα δηλητηριώδες.

Ὁ πιστός προσέρχεται στόν ἐπαναλαμβανόμενο Μυστικό Δείπνο τῆς

Θείας Εὐχαριστίας μέ πίστη καί πόθο, γιά νά γίνει μέτοχος ζωῆς αἰωνίου. Ἔχει πίστη πῶς αὐτός πού εἶπε «ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει κἀγῶ ἐν αὐτῷ» εἶναι ὁ ἀληθινός καί ἀψευδής Θεός πού κομματιάζεται καί μοιράζεται ἐλευθερά καί ἠθελημένα, χωρίς νά μειώνεται καί νά τελειώνει. Ἔχει πόθο ἀσίγαστο γι' αὐτόν πού εἶπε «ἐγῶ εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή». Ἔτσι, «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ, ζήσεται» καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μή ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα». Αὐτός ὁ πόθος γίνεται πάθος καί ἔρωτας ἀκατανίκητος γιά τόν αὐτομοιραζόμενο Χριστό. Διότι ὁ Χριστός ὡς Λυτρωτής καί Μέγας Ἀρχιερέας σέ κάθε Θεία Λειτουργία ἐπιτελεῖ τό Μυστήριο τῆς συγκράσεως καί ἐνώσεως Θεοῦ καί ἀνθρώπου πού εἶναι δραματική καί χαρούμενη ταυτόχρονα, δραματική ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας καί χαρούμενη ἐξαιτίας τῆς σωτηρίας.

Ὁ πιστός συμμετέχει στόν Μυστικό Δείπνο, πού ἀενάως τελεουργεῖται μέ τή Θεία Λειτουργία, μόνον μ' ἕναν τρόπο, μέ τί μετάληψη τῶν Ἀχράντων Τιμῶν Δώρων. Οὔτε τό συναίσθημα οὔτε ἡ λογική εἶναι ἀρκετά γιά νά ὀλοκληρώσουν τή συμμετοχή τοῦ πιστοῦ στό τραπέζι τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἄν προσέλθει συναισθηματικά, θά συγκινηθεῖ. Ἄν προσεγγίσει λογικά, θά τό καταλάβει. Ὁ σκοπός, ὅμως, τοῦ Μυστηρίου δέν εἶναι αὐτός. Οἱ μαθητές κατάλαβαν τὰ λόγια τοῦ Μυστηρίου, ἀλλά βίωσαν τήν ἔνωσή τους μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, μόνον ὅταν κοινώνησαν. Ὁ Ἰούδας, πού κάθισε στό φαγητό μέ γνώμονα τή λογική του, ἔφυγε καί πρόδωσε. Οἱ ὑπόλοιποι, πού κάθισαν μέ γνώμονα τή συγκινησιακή τους φόρτιση, ἔκαναν φασαρία γιά τό ποιός εἶναι ὁ παραδιδούς καί ποιός εἶναι ὁ πρῶτος. Ἄρα, τό μόνο πού ζητεῖ ὁ Χριστός, γιά νά παραδώσει τόν ἑαυτό Του, εἶναι ὁ πόθος τοῦ πιστοῦ γιά ἔνωση νά εἶναι τόσο μεγάλος, ὥστε ὅλα τὰ ὑπόλοιπα νά σβήσουν.

Αὐτός ὁ πόθος μακάρι νά μᾶς ὀδηγεῖ στή Θεία Μετάληψη καί ἄς βάζει στό περιθώριο τὰ γλυκερά συναισθήματα, τίς πολλές σκέψεις καί γνώσεις, τήν «πανίσχυρη» λογική. Ἄς σβήνει τὰ δικά μας λάθη μέ τί μετάνοια καί τὰ λάθη τῶν ἄλλων μέ τήν ἀγάπη. Μέ μόνιμη αἴσθησι ἀναξίτητος ἄς κοινωνοῦμε καί ἄς εἶναι αὐτή ἡ σύζευξη ὄχι μόνο περιστασιακό γεγονός, ἀλλά μόνιμη κατάσταση ζωῆς, ἔτσι ὥστε ὁ Μυστικός Δείπνος, πού ξεκίνησε ἐκεῖνο τό βράδυ, νά μᾶς ἔχει παντοτινούς ἐκλεκτούς κεκλημένους ἀπό τότε καί γιά πάντοτε.

Ὁ Μυστικός Δείπνος: Ἱ. Μονή Ἰβήρων Ἁγ. Ὁρους.

Ἡ ἀγωνία τῆς Γεθσημανῆ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΔΡΟΣΟΥ, Δρ. ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΑΓΙΑΣ

Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσύχето, ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρώς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν (Λουκ. 22, 44).

Ἡ προσευχή τοῦ Χριστοῦ στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ εἶναι (Ἄρχιμ. Σωφρονίου, «Ἡ ζωὴ Του ζωὴ μου») ἡ εὐγενέστερη ἀπ' ὅλες τὶς προσευχὲς ἐξαιτίας τῆς ἐπενέργειας καὶ τῆς δυνάμεώς της νὰ λυτρώνη ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου.

Ὁ Χριστὸς περιέλαβε σ' αὐτὴ τὴν προσευχή ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀπὸ τὸν πρῶτο Ἀδάμ μέχρι τὸν τελευταῖο ἀνθρώπο πού θά γεννηθεῖ (Ἰωάν. 1, 19).

«Ἡ ἐν Γεθσημανῆ προσευχή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ὑψίστη πασῶν τῶν προσευχῶν κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ἀξίαν καὶ τὴν κοσμοσωτήριον δύναμιν... Ὡς ἱστορικὸν γεγονός δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, ὡς πνευματικὴ, ὅμως, πράξις θείας ἀγάπης ἔλαβεν ἀρχὴν πρὸ καταβολῆς κόσμου (Α' Πέτρ. α', 20) καὶ δὲν παύει νὰ ἐνεργῇ μέχρι σήμερον».

Ὅμως, γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸ δρόμο πού πέρασε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ μετασχηματίσουμε τὴν γήινη φύση μας σὲ προσευχή πού νὰ ἀντικατοπτρίζει ἀμυδρά, τουλάχιστον, τὴν προσευχή στὴ Γεθσημανῆ κατὰ τὴν πῶς τραγικὴ νύχτα τῆς Ἰστορίας τῆς ἀνθρωπότητας, πρέπει νὰ δεχθοῦμε θλίψη.

Ἡ προσευχή εἶναι ἀτελείωτος δημιουργία ἀνωτέρα πάσης τέχνης ἢ ἐπιστήμης. Διὰ τῆς προσευχῆς εἰσερχόμαστε σὲ κοινωνία μὲ τὸ Ἄναρχο Ὄν. Ἡ ἀλλιῶς, ἡ ζωὴ τοῦ ὄντως ὄντος Θεοῦ εἰσχωρεῖ ἐν ἡμῖν διὰ τοῦ ἀγωγοῦ τῆς προσευχῆς (Ἄρχιμ. Σωφρονίου, «Περὶ προσευχῆς»). Ὁ Κύριος προσύχето μέχρι αἱματροῦ ἰδρώτα ὄχι γιὰ τὴν δική του ἁμαρτία, ἀλλὰ γιὰ τὴν δική μας ἀπώλεια. Παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ ὁ ἴδιος, κατὰ τὴν ἀνθρώπινη φύση Του, ἔπρεπε νὰ διέλθει τὸν ἀγώνα τῆς πλήρους κενώσεως, ὅπως αὐτὴ ἦταν στὸν οὐρανὸ ἤδη τετελειωμένη σπὴν θεότητά Του ἐν σχέσει πρὸς τὸν Πατέρα. Περὶ τοῦ «ποτηρίου» τούτου προσευχόταν ὁ Κύριος ὡς ἄνθρωπος. Δι' Αὐτοῦ ἀπεκαλύφθη εἰς ἡμᾶς ὁ χαρακτήρας τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης. Ἡ τελειότητα αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἐγκείται στὸ ὅτι ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶναι ταπεινὴ, δηλ. προσφέρεται ἄνευ ἐπιφυλάξεως. Ὁ Πατὴρ ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Υἱοῦ κενουῖται ὁλοτελῶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Υἱὸς ἐπιστρέφει τὸ πᾶν εἰς τὸν Πατέρα. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν πράξη τῆς τελείας κενώσεως τέλεσε ὁ Κύριος ἐν τῇ σαρκώσει Αὐτοῦ ἐν τῇ Γεθσημανῆ καὶ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ (Ἄρχιμ. Σωφρονίου, «Ὁψόμεθα τὸν Θεὸν καθὼς ἐστι»).

«Ἡ καθαρὰ προσευχή δὲν δίνεται σὲ ὅσους μελετοῦν πολὺ»

(Ἄρχιμ. Σωφρονίου, «Περὶ πνεύματος καὶ ζωῆς»). «Ὅταν ἐπισκεφθεῖ τὸν ἄνθρωπο ἔστω καὶ σκιά τῆς Γεθσημανίου προσευχῆς, θραύονται τὰ δεσμά τοῦ ἐγωιστικοῦ ἀτόμου καὶ εἰσάγεται οὗτος εἰς νέαν μορφήν προσωπικοῦ, ὑποστατικοῦ εἶναι, κατ' εἰκόνα τῆς ὑποστάσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ... Ἐάν τις ἐνωθῇ μετ' Αὐτοῦ διὰ τῆς ὁμοιώσεως τοῦ θανάτου ἐν βαθεῖα ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσευχῆ καὶ ἀφορήτῳ δίψῃ διὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, προγεύεται τὴν ὁμοίωσιν τῆς ἀναστάσεως» (Ἄρχιμ. Σωφρονίου, «Ὁψόμεθα τὸν Θεὸν καθὼς ἐστι»).

Ἡ ἐπίτευξη τῆς γνώσεως τῆς Ἀλήθειας ἀπαιτεῖ μεγαλύτερη προσπάθεια ἀπ' ὅ,τι ἀπαιτεῖ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐπιστημονικὴ μόρφωση. Οὔτε ἡ μελέτη μεγάλου πλήθους βιβλίων, οὔτε ἡ ἐξοικείωση μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὔτε ἡ μελέτη διαφόρων θεολογικῶν συστημάτων μπορεῖ νὰ μᾶς φέρει στὸ σκοπὸ, ἐκτός ἂν ἐμεῖς συνεχῶς καὶ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις μας ὑπακούσουμε στὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν, ὅμως, προείπαμε νὰ μᾶς χαριθεῖ μιὰ σκιά ἔστω ὁμοιότητας μὲ τὴν προσευχή στὴ Γεθσημανῆ, τότε ὁ ἄνθρωπος ξεπερνᾷ τὰ ὄρια τῆς ἀτομικότητάς του καὶ μπαίνει σ' ἕνα νέο τύπο ὑπάρξεως, προσωπικῆς ὑπάρξεως, καθ' ὁμοίωσιν Χριστοῦ.

Σήμερα, στὶς μέρες τῆς μετανάστευσης, ἡ δυστυχία ἀνοίγει τὴν καρδιά στους πόνους ὄλου τοῦ κόσμου. Λίγο-λίγο καὶ χάρη σ' αὐτὴ τὴ σταδιακὴ πείρα, γινόμαστε ὄλο καὶ πῶς ἱκανοὶ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν τραγωδία τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας καὶ νὰ κατανοήσουμε τὸ μυστήριον τῆς Γεθσημανῆ καὶ ἴσως ἀκόμα καὶ τοῦ Γολγοθᾶ.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ πρέπει νὰ δεχθοῦμε ὅτι τὸ νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ Χριστὸ ἀπαιτεῖ προθυμία νὰ σταυρωθοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη Του.

Ποῦ καὶ πῶς θά βροῦμε δύναμιν γιὰ ἕνα τέτοιο ἥρωισμό;

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπεικονίσουμε τὸν πόνο τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως, ἡ συνεχῶς αὐξανόμενη ἀγάπη γιὰ τὸ Χριστὸ ὁδηγεῖ φυσικὰ σπὴν ἐμπειρία τῆς ὁμοιώσεως πρὸς Αὐτόν.

Σιγά-σιγά, καθὼς ἀγωνιζόμαστε, τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ θά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ, ἂν βέβαια ἀφιερωθοῦμε ἐξ ὁλοκλήρου σπὴν ὑπακοῆ τῶν ἐντολῶν Του. Θά ῥθει ἡ στιγμή πού καρδιά καὶ νοῦς θά διαποτιστοῦν ἀπὸ τὴν θέα τῆς ἀτελείωτης ἀγιότητας καὶ ταπεινότητος τοῦ Θεοῦ-Χριστοῦ, ὥστε ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξὴ μας νὰ γεμίσει ἀγάπη γιὰ τὸ Θεό.

Ἡ συνεχῶς αὐξανόμενη ἀγάπη γιὰ τὸ Χριστὸ ὁδηγεῖ, φυσικὰ, σπὴν ἐμπειρία τῆς ὁμοιώσεως πρὸς Αὐτόν.

Γιὰ νὰ «κερδίσει» κανεὶς τὸ Χριστὸ καὶ νὰ κατορθώσει νὰ περάσει σπὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, πρέπει νὰ εἶναι ἐτοιμὸς νὰ περιφρονήσει ὅλα τα ὑπόλοιπα, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «ἐδίωκεν ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλιπ. 3, 7-14).

Ἡ Ζωή ἐν Τάφῳ...

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΠΗΛΙΟΥ

Ολα τὰ γεγονότα τῆς Ἐνσάρκου Θείας Οἰκονομίας εἶναι γεμάτα ἀπὸ θεῖο μεγαλεῖο, τὸ ὁποῖο δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβει ὁ φτωχὸς ἀνθρώπινος νοῦς. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι θεῖα καὶ στὸ μέγεθος καὶ στὴν σημασία καὶ στὴν ἀξία, δὲν χωροῦν μέσα στὸ πεπερασμένο μέγεθος τοῦ κτιστοῦ ἀνθρώπου. Ἰδιαίτερα, τὰ Φρικτὰ Πάθη, ἡ θεόσωμος Ταφή καὶ ἡ ἔνδοξος Ἀνάστασις τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ δὲν εἶναι δυνατόν οὔτε ἀπὸ τούς Ἀσώματος Νόες νὰ κατανοηθοῦν. Καὶ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα ἐκφράζουν οἱ ἔξοχοι ὕμνοι τῶν Ἡμερῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, μέσα ἀπὸ τούς ὁποίους οἱ ἅγιοι ὕμνωδοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας μένουν ἐνεοὶ μπροστὰ στὸ ὑπερφυές Μυστήριον, τὸ ἀπροσπέλαστο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ μόνο διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης προσιτὸ καὶ βιώσιμο.

«Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη, Χριστέ...», λέγει ἓνα ἐγκώμιο τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Πρόκειται περὶ ἀντιφάσεως; Ἐκ πρώτης ὄψεως, ναί. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Αὐτοζωή, μετὰ τὸ φρικτὸ μαρτύριο τῆς Σταυρώσεως, κατατίθεται στὸν τάφο. Ὁ Θεός, πού δὲν Τὸν χωροῦν τὰ σύμπαντα, χωρεῖται σὲ ἓνα μικρὸ μνήμα. Ἀλλὰ βέβαια, δὲν εἶναι ἡ Θεόπτιτα πού κρατεῖται σ' αὐτό. Ἄρρηκτα καθὼς εἶναι ἡ ἔνωση τῶν δύο φύσεων στὸ θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, στὸν Πανάγιο Τάφο κατατίθεται ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, ἄρρηκτα, ὅμως, ἐνωμένη μετὰ τὴν θεῖα, ὅπως ἦταν καὶ στὴ μήτρα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στὸν Σταυρὸ καὶ σὲ ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς ἐπίγειας παρουσίας Του.

Καὶ μπαίνει ἡ Ζωὴ μέσα στὸν τάφο, ὄχι γιατί ὑπέκυψε σὲ μιὰ ἀνάγκη, γιατί δὲν μπορούσε νὰ κάνει ἀλλιῶς, ἀλλὰ «βουλήσει», γιατί ἔτσι τὸ θέλησε, γιὰ νὰ ὀλοκληρωθεῖ τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι μιὰ θεῖα συγκατάβαση. Τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ κατατίθεται νεκρὸ, ἀλλὰ μένει πανακήρατο καὶ ἐνωμένο μετὰ τὴν θεόπτιτα. Ὁ θάνατος τὸ δέχεται, τὸ πλησιάζει, τὸ περιεργάζεται, ἀλλὰ ἐν τέλει δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ἀγγίξει. Βλέπει πράγματα παράξενα καὶ πρωτοφανῆ, πληγὴς μαρτυρίου σὲ σάρκα πανσθενουργό, πέφτει πάνω σὲ «βροτὸ τεθεωμένο». Τότε καταλαβαίνει τὴν πλάνη του: «εἶδε γῆν καὶ συνήντησεν οὐρανόν!» Καὶ ἀπὸ τὸ φρικτὸ θέαμα, τοῦ κόβεται ἡ φωνὴ («διαπεφώνηκεν»), πέφτει νεκρός!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἐνωμένη καὶ αὐτὴ μετὰ τὴν θεόπτιτα, κατεβαίνει στὸν Ἄδη, τὴ φυλακὴ τῶν ἀπὸ Ἀδὰμ κεκοιμημένων. Τὸ χωρίο τοῦ θανάτου δέχεται αὐτὴ τὴν ἰδιόμορφη καὶ παράδοξη ψυχὴ, ἀλλὰ ποῖο τὸ ἀποτέλεσμα; Μᾶς τὸ λέει θριαμβευτικὰ ὁ ὕμνωδός, πού μετὰ περιπάθεια ὕμνει τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα τοῦ θανάτου καὶ τῆς ταφῆς τοῦ Χριστοῦ: «Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτόν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἢ γάρ σὰρξ σου διαφθοράν οὐκ εἶδε, Δέσποτα, οὐδέ ἡ ψυχὴ σου εἰς ἄδου ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται». Ὁ Χριστὸς καταργεῖ διὰ τοῦ θανάτου Του καὶ μεταβάλλει διὰ τῆς ταφῆς Του τὸ θνητόν τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Ὅχι μόνο στὴ σάρκα Του δὲν γνωρίζει τὴ σήψη καὶ τὴ διαφθορὰ κατὰ τὴν παραμονὴ Του στὸ μνήμα, ἀλλὰ μπαίνοντας μέσα στὰ ἀνήλιαγα βασίλεια τοῦ θανάτου, τὰ φωτίζει μετὰ τὸ περιεστράπτον Φῶς τῆς Θεόπτιτος! Πιάνει μετὰ τὴν ζωαρχικὴ Του παλάμη τούς μοχλοὺς καὶ τὶς πύλες τοῦ Ἄδη καὶ τὶς

τσακίζει, ἐλευθερώνοντας τούς νεκρούς! Καὶ ὅταν, μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ἀνίσταται, γιατί δὲν εἶναι δυνατόν ποτε ἡ Ζωὴ νὰ κρατηθεῖ ἀπὸ τὸν θάνατο, παίρνει μαζί Του τὶς τυρανισμένες ψυχὲς τῶν νεκρῶν, ἀδειάζοντας τοῦ ἄδου τὰ σκοτεινὰ καταγῶγια. Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, πού πηγαίνουν στὸν Τάφο γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ θεῖο σῶμα μετὰ μύρα, δὲν ἐπιτελοῦν, ἐν τέλει, τὸ νεκρικό τους ἔργο, ἀλλὰ προῦπαντοῦν τὸν Χριστὸ Ἀναστάντα νὰ ἔχει βγεῖ ἀπὸ τὸ μνήμα, σὺν ἀπὸ νυφικὴ παστάδα!

Ἔτσι ὁ Χριστὸς, ἡ Ζωὴ, μπαίνει στὸν Τάφο καὶ μεταβάλλει τὸν θάνατο, τὸν φρικτότερο ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρώπου, σὲ ὕπνο. Ὑπνοὶ Ἐκεῖνος γιὰ λίγο καὶ στοὺς νεκρούς χαρίζει τὴν ζωὴ. Ἡ κατάθεσή Του στὸ μνήμα καὶ ἰδιαίτερος ἡ κάθοδός Του στὸν Ἄδη εἶναι τὸ αἰώνιο καὶ ἐλπιδοφόρο μήνυμα πού δίνεται σὲ ὅλους ἐμᾶς, πού μετὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο νικιόμαστε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νεκρωνόμαστε: δὲν ὑπάρχει κανένας Ἄδης τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς πού νὰ μὴν θέλει ἢ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ κατεβεῖ ὁ Χριστὸς. Ἔτσι μπορούμε νὰ Τοῦ ζητοῦμε, μετάνοια, νὰ ἔρθει στὰ ἀνήλιαγα βᾶθη καὶ τῆς δικῆς μας ψυχῆς, ἀκόμα κι ὅταν αὐτὴ εἶναι νεκρωμένη, γιὰ νὰ τὰ φωτίσει μετὰ τὸ Φῶς Του, τὸ Φῶς τῆς συγχώρησης καὶ τῆς σωτηρίας. Καὶ τότε θὰ ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς τῆς μακαρίας Του φωνῆς: «...Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον»!

Ἐορτάζοντας τὴν Τριήμερον Ταφὴ τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἀνάστασή Του πανηγυρίζουμε, περιμένοντας μετὰ ἐλπίδα καὶ τὴν δικὴ μας ἀνάστασι! Ἀμήν!

Τὸ Ἱερό Κουβούκλιο τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως στὰ Ἱερουσόλυμα.

Πεντηκοστιανοί και Νεοπαγανισμός στ

5η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ (16 Φεβρουαρίου 2016)

Πραγματοποιήθηκε (16/2) στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας η 5η Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το τρέχον Ιεραποστολικό έτος. Στο πλαίσιο της επιμόρφωσης τους σε θέματα αίρέσεων και παραθρησκείας, οι κληρικοί μας ασχολήθηκαν με την αίρεση των Πεντηκοστιανών.

Πρώτος ομιλητής ήταν ο **Αρχιμ. Αύγουστίνος Μύρου**, Δρ. Θεολογίας, Ιεροκήρυκας Ιερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων & Κοζάνης, με θέμα «Απαντήσεις στις βασικές πλάνες των Πεντηκοστιανών». Ο ομιλητής τόνισε πως «οι Πεντηκοστιανοί ισχυρίζονται ότι αποτελούν την αληθινή Έκκλησία του Χριστού. Υποστηρίζουν ότι έχουν ως βάση τους την Άγια Γραφή, την οποία ερμηνεύουν από μόνοι τους, πιστεύοντας ότι όπωσδήποτε τους φωτίζει το Άγιο Πνεύμα. Με όλες αυτές τις προϋποθέσεις είναι βέβαιοι ότι η Έκκλησία των Πεντηκοστιανών ταυτίζεται με την Έκκλησία των αποστόλων και γι

αυτό την ονομάζουν Άποστολική Έκκλησία της Πεντηκοστής ή κάποιοι διαφοροποιημένοι από αυτούς, Έλευθερά Έκκλησία της Πεντηκοστής, Άποστολική Έκκλησία του Θεού ή κάποιοι άλλοι, Έκκλησία του Θεού της Πεντηκοστής κ.λπ. Δεν αρκούν, όμως, για την αλήθεια οι άπλοοι ισχυρισμοί. Από την προσεκτική μελέτη τόσο των θείων Γραφών, όσον και όλης της ιστορίας της Έκκλησίας, διαπιστώνουμε ότι υπάρχουν τρία βασικά κριτήρια, για να γνωρίσουμε ότι η Έκκλησία είναι η αληθινή: 1. Η αυθεντική Διδασκαλία, ως δόγμα, 2. Ο Χριστομίμητος τρόπος ζωής, ως ήθος και 3. Ο εξ αρχής παραδεδομένος τρόπος επικοινωνίας με τον Θεό, ως καθαρή και άμιανη λατρεία. Εκπληρώνονται τά κριτήρια αυτά στους Πεντηκοστιανούς, όπως στην Έκκλησία των Αποστόλων».

Ός προς τό πρώτο, ό π. Αύγουστίνος επεσήμανε ότι «ό Ίησους Χριστός αποκάλυψε στους αποστόλους και μέσω αυτών παρέδωσε στους χριστιανούς όλων των αιώνων την τέλεια και αμετάβλητη αλήθεια για τον Θεό, τον κόσμο, τον άνθρωπο και τη σωτηρία. Για να διαφυλαχτεί άκέραια η αλήθεια που αποκάλυψε ό Χριστός απαιτούνται κάποιες προϋποθέσεις, τις όποιες συναντούμε σ' όλη τη διαδρομή της εκκλησιαστικής ιστορίας. Μερικές από αυτές είναι η ύπαρξη της μίας αληθινής Έκκλησίας, η αναλλοίωτη αποστολική Διδασχή και η άδιάκοπη αποστολική Διαδοχή. Οι Πεντηκοστιανοί δεν διαθέτουν καμία από τις προϋποθέσεις αυτές, για να βρίσκονται στην αληθινή Έκκλησία του Χριστού...». Στη συνέχεια, απέδειξε την λανθασμένη αντίληψη τους για την Έκκλησία και την Άγια Γραφή, που τους όδνηγεί στην παραποίηση των ιερών Μυστηρίων της Άποστολικής Έκκλησίας και αναφέρθηκε στις αίρετικές θέσεις τους για τό Βάπτισμα, την Θεία Κοινωνία, την Ιερωσύνη, τό Μυστήριο της Μετανοίας και Έξομολογήσεως, τους Άγίους και τις άγιες εικόνες, «τίς όποιες θεωρούν ως λατρεία των ειδώλων... Ός προς την άδιάκοπη αποστολική Διαδοχή ούτε γίνεται λόγος γι' αυτήν, αφού η παρουσία των Πεντηκοστιανών στην ιστορία αριθμεί μόλις ένα αιώνα...».

Ός προς τό δεύτερο, ό π. Αύγουστίνος παρατήρησε ότι τό Όρθόδοξο Χριστιανικό ήθος δεν έχει την παραμικρή σχέση με «την άπλοποιητική ήθική των Πεντηκοστιανών, που ταυτίζεται με τον προτεσταντικό εύσεβισμό...». Σηλίτευσε την «τακτική εξαπάτησης, για την άπόκτηση όπαδών», ενώ «τό σημαντικότερο δείγμα αλλοιώσεως του ήθους των Πεντηκοστιανών είναι τό τόλμημά τους να χωρισθούν από την αιωνόβια μία Έκκλησία του Χριστού... Όλα τά παραπάνω δείχνουν ότι τό κριτήριο του Χριστομίμητου ήθους δεν υπάρχει στην

λεγόμενη εκκλησία των Πεντηκοστιανών».

Ός προς τη λατρευτική τους ζωή, ό ομιλητής αναφέρθηκε στο ζήτημα της γλωσσολαλίας, τό όποιο κυριαρχεί, αλλά δεν είναι τό μόνο. «Σε κάποιες περιπτώσεις οι όπαδοί τους γελοούν παρατεταμένα και ξεκαρδιστικά «εν πνεύματι». Άλλοι θρηνούν γοερά. Άλλοι τρέμουν επιδεικτικά. Άλλοι χορεύουν και στο τέλος πέφτουν κάτω στο πάτωμα άναίσθητοι. Όλες αυτές οι εκδηλώσεις θεωρείται ότι είναι εμπνευσμένες από την έντονη παρουσία του Άγίου Πνεύματος. Είναι όλοφάνερο ότι τό πνεύμα της εξάψεως και της θορυβώδους εκοτάσεως δεν έχει καμία σχέση με τό Άγιο Πνεύμα, που μās πληρώνει με εκείνη την ειρήνη «την υπερέχουσαν πάντα νοών», όταν ένσυνείδητα συμμετέχουμε στην μυστηριακή λατρεία της Έκκλησίας...».

Όλοκληρώνοντας την εισήγησή του, κατέληξε ως εξής: «Η μία, άγία, καθολική και άποστολική Έκκλησία προτρέπει εκείνους που άναζητούν τον Χριστό και έχουν μεταφερθεί χωρίς έπισταμένη εξέταση στο καλοστολισμένο και καταδεκτικό μόν, αλλά άφερέγγυο για τη θεραπευτική του μέθοδο ιδιωτικό θεραπευτήριο των Πεντηκοστιανών, να έπιστρέψουν στο άδιάπτωτα άναγνωρισμένο και δοκιμασμένο, για κιλιετίες, Θεραπευτήριο των Προφητών, των Άποστόλων και των Άγίων, στή μοναδική Έκκλησία, την Όρθόδοξη, που προσφέρει έγγυμμένα, όχι μόνον την πραγματική πνευματική θεραπεία, αλλά και την αληθινή άπόκτηση των χαρισμάτων του Άγίου Πνεύματος και την μακαρία αιώνια ζωή».

Επόμενος ομιλητής ήταν ό **κ. Αναστάσιος Πολυχρόνης**, πρώην μέλος της «Έλευθεράς Έκκλησίας της Πεντηκοστής», με θέμα «Η έμπειρία μου από τον χώρο των Πεντηκοστιανών». Ο ομιλητής αναφέρθηκε στην πρώτη του επαφή με την αίρεση τό 1981 και στην άδυναμία του να διακρίνει την πλάνη του, γιατί, όπως όμολόγησε, δεν διέθετε Όρθόδοξο κριτήριο, αφού δεν ζούσε την Μυστηριακή ζωή της Έκκλησίας, ενώ έδειχνε μεγάλη έμπιστοσύνη στον έαυτό του και στην λανθασμένη, όπως άποδείχθηκε, αίσθησή του. Αναφέρθηκε στην συστηματική πλύση έγκερφάλου, που δέχθηκε, κατά της Κανονικής Όρθοδόξου Έκκλησίας και την γαλούχησή του στις άρχές της αίρέσεως, στους κόλπους της όποιας παρέμεινε επί 12,5 χρόνια. Χαρακτήρισε τό πνεύμα της αίρεσης σατανικό, κάλεσε, όμως, τους κληρικούς και ποιμένες της Έκκλησίας να προσεγγίζουν τους πλανεμένους άδελφούς με άγάπη και έπιείκεια, όχι με επιθετικότητα.

Διηγούμενος τά της εξόδου του από την αίρεση, επεσήμανε ότι η άγαθή του προαίρεση και η προσευχή του να λάβει από τον Θεό τό πνεύμα της διακρίσεως, τον όδήγησαν στον σταδιακό έντοπισμό της πλάνης. Η γνωριμία του με άγιασμένους Γέροντες στο Άγιον Όρος και την Κρήτη, συνέβαλε τά μέγιστα στην άποτοξίνωσή του από την ένέργεια της πλάνης και στην σταδιακή του έπιστροφή και άποκατάσταση στους κόλπους της Όρθοδόξου Έκκλησίας.

6η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ (22 Μαρτίου 2016)

Στις 22/3 πραγματοποιήθηκε η 6η Ιερατική Σύναξη, που περιεστράφη γύρω από τό ζήτημα του νεοπαγανισμού.

Πρώτος ομιλητής ήταν ό **Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανής, Βύρωνος & Ύμηττού κ. Δανιήλ**, με θέμα «Ποιμαντική στρατηγική στην έννορία έναντι των ποικιλώνυμων αίρέσεων και της πλάνης».

Ο Σεβασμιώτατος, αναφερόμενος στην ποιμαντική έργασία προς

Ὁ ἐπίκεντρο τῶν Ἱερατικῶν Συνάξεων

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

τούς πλανεμένους, ἐπεσήμανε τὸν κίνδυνο τῆς ἐκκοσμίκευσής της, δηλ. τὴν ἀντιμετώπισή τους μὲ τὰ συμπεράσματα τῆς κοσμικῆς ψυχολογίας καὶ παιδαγωγικῆς, τρόπος μὴ ἀποτελεσματικός, γιατί οἱ ἐπισημῆς αὐτές ἀναφέρονται στὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου πού δέν ἀνταποκρίνεται στὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ μέτρο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ νέα κτίση καὶ ἡ ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ τῆς ζωῆς καὶ ὄχι τὸ ἐλκυστικὸ ὄραμα τῶν ὁμάδων τῆς πλάνης, πού ὑπόσχονται εἰρήνη, ἀφθονία ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ εὐημερία εἶναι ἡ προσφορά τῆς Χριστιανικῆς ἐλπίδας, καθαρῆς, ἀγνῆς, στηριγμένης στὴν μακραίωνη παράδοσή μας.

Στὴ συνέχεια, ἀναφέρθηκε στὴν ποιμαντικὴ δράση τῆς ἐνορίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς πλάνης καὶ ἐπεσήμανε ὅτι στὴν ἐποχὴ μας αὐτὴ γίνεται μέσα στοῦ ἀσφυκτικοῦ πλαισίου τῆς ἰσχύουσας νομοθεσίας, ὑπὸ ὄρους δηλ. καὶ προϋποθέσεις. Τόνισε ὅτι ὀφείλουμε νὰ ἐνεργοῦμε γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, πού συχνά καταπατῶνται καὶ προσβάλλονται ἀπὸ τὴν δράση τῶν ὁμάδων αὐτῶν.

Καθῆκον τῶν Ποιμένων, παρατήρησε, εἶναι ἡ κάθαρση τοῦ Ἀμπελώνος, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Εἴμαστε ἐντεταλμένοι ἄνωθεν νὰ διδάξουμε καὶ νὰ μεταφέρουμε στὸν κόσμον τὴν διδασκαλία καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ στοῦ ζήτημα τῆς πολυπολιτισμικότητας, στὴν ὁποία ὅλοι εἴμαστε ἴσοι καὶ διαφορετικοί, πού προβάλλεται ὡς ἐπιχειρημα κατὰ τοῦ ποιμαντικοῦ μας ἔργου, ὀφείλουμε νὰ μὴ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὸν τόπο μας εἶναι ἡ γεννήσασα τὸ Ἑλληνικὸ Γένος. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ρίζες στὴν ἱστορία καὶ στὴν παράδοση τῆς πατρίδας μας καὶ ἐπηρεάζει τὸ σύγχρονο γίνεσθαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπάντησε, ἐπίσης, στοῦ ἐπιχειρημα ὅτι δέν πρέπει νὰ ἀποκλείεται καμία πίστη στὴν ἐποχὴ μας, ἐπισημαίνοντας ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀποδεκτὸ στοῦ μέτρο πού ἡ κάθε πίστη εἶναι προϊόν ἐλευθερῆς ἐπιλογῆς καὶ δέν ἀφορᾷ ἀπατεῶνες καὶ ἐπικίνδυνους ἐμπόρους τῶν ἀνθρώπων ἐλπίδων.

Ὁλοκληρώνοντας ὁ Σεβ. κ. Δανιὴλ συνέστησε στοὺς Κληρικούς: Νὰ εἶναι ἐνημερωμένοι γιὰ τὸ σύγχρονο σκηνικὸ τῶν αἱρέσεων. Νὰ διαθέτουν στοιχειώδη σχετικὴ ἐνοριακὴ βιβλιοθήκη. Νὰ συνεργάζονται μὲ εἰδικευμένους συναδέλφους τους στὰ θέματα αὐτά.

Νὰ διαθέτουν θερμὴ πίστη, ζῆλο, ἀφοσίωση, θεολογικὴ κατάρτιση, πνευματικὴ ζωὴ, ἐντιμότητα, εὐκρίνεια καὶ διάκριση.

Νὰ ἀναπτύσσουν τὴν λειτουργικὴν ζωὴ στὴν ἐνορία, τὴν μελέτη τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἐνεργώντας, ἔτσι, στὴν ἀνακοπὴ τῆς προέλασης τῶν αἱρετικῶν καὶ βοηθώντας, παράλληλα, στὴν κατὰ Χριστὸν στήριξη τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπόμενος ὁμιλητὴς ἦταν ὁ κ. **Λάμπρος Σκόντζος**, Θεολόγος, Συγγραφέας, μέλος τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, μὲ θέμα «Νεοπαγανισμός: μιά πνευματικὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀπειλή».

Ὁ ὁμιλητὴς σημείωσε ὅτι «τὸ νεοπαγανιστικὸ φαινόμενο εἶναι γνήσιο τέκνο τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Λειτουργεῖ ὡς ὁ πῶς πρόσφορος ἀγωγὸς τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ὡς ὁμάδα κρούσεως στὰ χριστιανικὰ κράτη, δημιουργώντας ἔριδες, ἐγείροντας ἕναν περίεργο θρησκευτικὸ ἐθνικισμό, γιὰ νὰ χτυπηθεῖ ὁ «διεθνιστικός», κατὰ τοὺς νεοπαγανιστές, Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος συνθλίβει τὴν «αὐτόχθονες ἐθνικὴς θρησκευτικὴς παραδόσεις!» Στὴ συνέχεια, περιέγραψε τὸ σκηνικὸ τῆς δράσης τοῦ νεοπαγανισμοῦ στὴν Ἑλλάδα: «Στὴν ἀρχὴ τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν κάποια περιοδικὰ μὲ «ἐλληνο-

κεντρικὸ» περιεχόμενο. Παράλληλα, ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζονται ὀρισμένοι σύλλογοι καὶ σωματεῖα, ἔχοντας σκοπὸ νὰ κάνουν γνωστὴς στοὺς νεοέλληνας τὴν ἀξίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ὅμως, ἀπώτερος καὶ πραγματικὸς σκοπὸς τους εἶναι ἡ ἀναβίωση τῆς ἀρχαιοελληνικῆς εἰδωλολατρικῆς θρησκείας. Ἡ τακτικὴ τους, πολλές φορές, εἶναι παραπλανητικὴ, διότι ἐμφανίζονται ὡς δῆθεν «φορεῖς μελέτης τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ», ὡς «σχολὲς ἐκμάθησης τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσας», ὡς «φιλοσοφικὰ ἐργαστήρια», ὡς «καλλιτεχνικοὶ ὄμιλοι», ὡς «σωματεῖα φυσιολογίας καὶ ἐκδρομῶν» κ.ἄ.»

Ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴ διάβρωση πού συντελεῖται ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ νεοπαγανισμοῦ στὴν πατρίδα μας, ἐπεσήμανε ὅτι «κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα μιᾶς ἀρρωστημένης ἀρχαιολαγνείας καὶ πατριδολαγνείας, σερβίρεται καὶ καλλιεργεῖται στὴν ἀνοησία ψυχῆς, ὁ πῶς σκληρὸς νεοεποχίτικος ἀποκρυφισμός, ὁ ὁποῖος, δυστυχῶς, εἶναι εὐκολοκώλυτος, διότι παρουσιάζεται ὡς δῆθεν μέρος τῆς ἀποθεωμένης ἀρχαιοελληνικῆς παράδοσης...». Ὁ κ. Σκόντζος ἀναφέρθηκε καὶ στὴν κοινωνικὴ ἐπιπτώσει τῆς δράσης τοῦ νεοπαγανισμοῦ στὴν Ἑλλάδα, ἐπισημαίνοντας ὅτι «ἐκτός ὀλίγων μετριοπαθῶν ὁμάδων, οἱ περισσότερες διακατέχονται ἀπὸ ἕνα ἀπίστευτο μίσος ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν... ἔχουν καλλιεργήσει ἕναν ἰδιότυπο θρησκευτικὸ ἐθνικισμό καὶ μιά πρωτοφανῆ ἐχθρική συμπεριφορὰ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε θέση στὴν νέα ἐλληνικὴ κοινωνία, πού ἐκεῖνοι ὀραματίζονται. Ζητοῦν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, νὰ «τούς ἀδειάσουμε τὴ γωνιά», διότι θεωροῦμαστε ἀπ' αὐτοὺς στρατὸς κατοχῆς στὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποία θεωροῦν «χώρα τους!». Ἐπίσης, «διάχυτος εἶναι στὰ δημοσιεύματά τους καὶ τὴν διάφορες τηλεοπτικὲς καὶ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς τους ἕνας σκληρὸς καὶ ἀκράϊος ρατσισμός. Κάνουν ἀπροκάλυπτα διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στοὺς χριστιανούς καὶ τοὺς ὁμοίους τους νεοπαγανιστές. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, θεωροῦν ἐμᾶς τοὺς χριστιανούς ὄχι ὡς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ὡς ἀνθρωποειδῆ, ὡς κτηνανθρώπους, ὡς μιάσματα...». Ἐπιπλέον, «στὴν προθέσει τους ἔχει ἀναβίωση ἡ ἀπειλή τῶν πρωτοχριστιανικῶν διωγμῶν. Χωρὶς νὰ ὑπολογίζουν ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ νόμους, ἐξαπολύουν φοβερὲς ἀπειλές, ὄχι ἀπλῶς ἰδεολογικῆς φύσεως, ἀλλὰ ἐξαγγελίες φυσικῆς μας ἐξόντωσης! Ταυτόχρονα, «οἱ ὕβρεις καὶ οἱ ἀπειλές τους στρέφονται καὶ κατὰ αὐτοῦ τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖο βρίζουν, ὡς δῆθεν «κράτος κατοχῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ» ὡς «θεοκρατικὸς συρφετός», «θεοκρατικὴ ἀκρίδα»...».

Ὁλοκληρώνοντας, ἐπεσήμανε: «Ἐκτίμησή μας εἶναι ὅτι ὕστερα ἀπὸ μιᾶς τριακοσαετίας ὀρμητικὴ ἐπέλαση, ὁ ἐλληνικὸς νεοπαγανισμός βρίσκεται, τελευταία, σὲ ἐμφανὴ κάμψη. Οὐδέποτε μπόρεσαν νὰ συνεννοηθοῦν οἱ ἡγήτορες τῶν πολυπληθῶν ὁμάδων καὶ νὰ συνενώσουν τὴν δυνάμει τους. Τὰ ἀγεφύρωτα χάσματα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ διαφορετικὰ πιστεύω τους, τοὺς ἐμπόδισαν νὰ ἐνοποιήσουν τὸν ἐλληνικὸ νεοπαγανισμό... Ἀλλὰ φρονοῦμε πῶς τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο ὑπῆρξε ἢ μὴ ἀποδοχὴ τους ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαό, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξε πῶς εἶναι βαθύτατα διαποτισμένος ἀπὸ τὰ νάματα τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καὶ πῶς δέν ἀποδέχεται, στὴ συντριπτικὴ του πλειοψηφία, τὸν νεοεποχίτικο ἀποκρυφισμό, ἔστω καὶ ἂν τοῦ σερβίρεται μὲ τὸ «κερασάκι» τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, βεβαίως, ὅτι πρέπει νὰ ἀδρανήσουμε καὶ νὰ ὑποβαθμίσουμε τὸ πρόβλημα, διότι χάνονται ψυχῆς «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν» (Ρωμ. 16, 26). Ὁ ἀγώνας μας πρέπει νὰ συνεχισθεῖ ἕως ὅτου ἐκλείψει καὶ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ πανώλη ἀπὸ τὸν ἀγιασμένο καὶ πολυπάθο τύπο μας...».

Συνέντευξη του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδ

Στο προσφυγικό ζήτημα, στην καύση τῶν νεκρῶν, στό σύμφωνο συμβίωσης, ἀλλά καί στό μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ἀναφέρθηκε ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος σέ μία ἐφ' ὄλης τῆς ὕλης ραδιοφωνική του συνέντευξη στόν Ρ/Σ Alpha Radio (11/3) καί στόν δημοσιογράφο Σπύρο Χαριτάτο.

Η μεγαλύτερη δεξαμενή ἐθελοντισμοῦ στήν Ἑλλάδα εἶναι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ φύση της. Τό ξέρουν οἱ ἄνθρωποι πού προσφέρουν καί ἐτοιμάζουν τό φαγητό δήλωσε καί πρόσθεσε ὅτι «τό ἔλλειμμα συντονισμοῦ δείχνει χάος ἀλλά ἐμεῖς τρέξαμε σέ αὐτούς τούς ἄνθρώπους. Στίς ἐπαρχίες οἱ πρῶτοι πού ἔτρεξαν (νά βοηθήσουν τούς πρόσφυγες) ἦταν οἱ ἱερεῖς. Ὅταν εἶδα νά ἀνοίγουν παρεκκλήσια στά νησιά γιά νά μποῦν οἱ ἄνθρωποι, ἦταν ἡ ἀγιότερη πράξη πού ὑπῆρξε. Ἀκόμα καί τήν φυσική εἰκόνα, τό ξύλο, ὅπου καί ἂν τήν βροῦμε, θά τήν πάρουμε, θά τήν καθαρίσουμε καί θά τήν βάλουμε σέ ἕνα καλό σημεῖο τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἔτσι εἶναι καί ὁ ἄνθρωπος.

Βεβαίως ἔχει πόνο, κόπο. Ὅσο καί ἂν μᾶς λειδόρησαν ἐμάς τούς Ἕλληνες, δικαίως τώρα στρέφουν ὄλοι τά μάτια καί λένε ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἄνθρωποι. Δέν μπορῶ νά δεχθῶ κάποιον πού ἀρνεῖται τήν προσφορά σέ πρόσφυγες καί μετανάστες. Γιά μένα αὐτός δέν εἶναι οὔτε Ἕλληνας οὔτε Ὀρθόδοξος. Ἡ Ὀρθοδοξία περιθάλλει κάθε ἄνθρωπο, ἀπό ὅπου καί ἂν προέρχεται. Αὐτό σημαίνει Χριστός. Ὅσο θά κηρύττουμε τόν Χριστό αὐτό θά τό κάνομε πράξη». Συμπλήρωσε, ὥστόσο, ὅτι «στούς πρόσφυγες καί τούς μετανάστες εἶναι ὁ Χριστός σήμερα. Αὐτόν τόν Χριστό διδάσκουμε. Θά εἴμαστε ὑπόλογοι ἂν δέν τόν ὑποδεχτοῦμε. Μόνο μέ αὐτόν τόν Χριστό μπορούμε νά γιορτάσουμε πραγματική Ἀνάσταση τό Πάσχα».

Ἀπαντώντας στίς φωνές πού θεωροῦν ὡς ἀπειλή γιά τόν Χριστιανισμό τήν ἔλευση Ἰσλαμιστῶν στήν Εὐρώπη, ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος εἶπε: «Καί ἐγώ ἀνησυχῶ, ἀλλά στό ὄνομα τῆς ἀνησυχίας δέν μπορείς νά ἀφήσεις ἕνα παιδί νηστικό. Ἐμεῖς 400 χρόνια σκλαβιάς καί δέν καθίκαμε, θά καθοῦμε τώρα; Καί τώρα θά ἀντέξουμε. Ἡ Εὐρώπη κινδυνεύει, γιατί ἔχασε τόν Θεό. Τούς προέκυψε τό Ἰσλάμ καί τρέχουν νά βάλουν θρησκευτικά στά σχολεῖα γιά νά μάθουν τά παιδιά τί εἶναι Θεός καί τί τζαμί. Ἄν πᾶμε φοβικά, θά κάνουμε τά μεγαλύτερα λάθη. Ἡ Ἐκκλησία ὅποτε χρειάστηκε ἔδωσε τά πάντα» καί πρόσθεσε χαρακτηριστικά: «Στήν Ὀρθόδοξη Θεολογική Σχολή τῶν Ἀθηνῶν διδασκίκαμε τό Ἰσλάμ. Ἔδωσα μάθημα γιά τό Ἰσλάμ.

Εἶναι λάθος νά ποῦμε ὅτι ὄλο το Ἰσλάμ εἶναι τζιχαντιστές καί θέλει «ιερό πόλεμο». Βεβαίως, υπάρχουν στοιχεῖα πού ὅποιος τά παραφράσει ἢ τά πάρει στά χέρια του γιά πολιτικούς λόγους, μπορεί νά τά μετατρέψει σέ πολεμική μηχανή. Καί τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, δέν ἀπέτρεψε τίς Σταυροφορίες. Ἡ παρερμηνεία ἔφερε αἷμα. Ὡς βιβλίο πολιτισμοῦ ὁ καθένας πρέπει νά διαβάσει τό Κοράνι καί δέν ἔχει νά χάσει τίποτα. Γιατί, ὅμως, ἕνας Εὐρω-

παῖος, ὅταν διαβάσει τό Κοράνι γίνεται τζιχαντιστής; Ἐχει χάσει τό νόημα τῆς ζωῆς καί μέσα ἀπό τό Κοράνι, πού εὐκολύνει τά πράγματα, νομίζει ὅτι μπορεί νά βρεῖ νόημα στή ζωή του. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε παράδοση, ἔχουμε τήν ἀλήθεια».

Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἐπεσήμανε ὅτι «χάσαμε τήν κοινότητα. Εἶναι αὐτό πού ἔχει χάσει καί ἡ Ἐκκλησία πολλές φορές. Ἐκκλησία εἶναι ἡ πρόσκληση γύρω ἀπό ἕνα τραπέζι νά φᾶμε μαζί. Εἶναι ὁ Χριστός στήν Ἁγία Τράπεζα. Παίρνω ἕνα ψίχουλο καί μία σταγόνα, ὄχι γιά νά ζήσω, ἀλλά γιά νά εἶμαι μέ τόν Θεό. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἀγάπη γύρω ἀπό μία τράπεζα, πού γινόταν ἀγάπη σέ ἕνα τραπέζι.

Δέν γίνεται ὅταν κοινωνῶ ἀπό ἕνα ποτήρι, νά μὴν ἔχεις νά φᾶς ἐσύ καί ἐγώ νά τρώω. Στήν κοινωνία γίνομαι ἕνα μέ τόν συνάνθρωπό μου, πού κοινωνοῦμε μαζί. Δέν γίνεται νά εἶσαι ξένος καί νά παραμένεις ξένος γιά μένα.

Στίς μικρές ἐκκλησιαστικές κοινότητες, ἡ μικρή ἐνορία, πού συγκροτεῖται ἀπό τούς ἄνθρώπους πού ἔχουν συνείδηση, ἀναπληρώνει τό κενό τῆς κοινωνίας μας. Ἄν ἔχουμε χάσει τήν κοινωνία μεταξύ μας, ὁ ἀτομισμός κυριαρχεῖ καί ἡ μοναξιά ὀδηγεῖ στήν κατὰθλιψη».

ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Σέ ἐρώτηση γιά τό θέμα πού δημιουργήθηκε σχετικά μέ τίς ἐπισκεψές Ἱεραρχῶν στά σχολεῖα, ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀπάντησε χαρακτηριστικά: «Τήν ὥρα πού στήν Ἀθήνα ὑπῆρχε ἡ ἔνταση ἂν ἕνας Μητροπολίτης πρέπει νά εἶναι στά σχολεῖα, ἐγώ ἤμουν στό Λύκειο τῆς Ἀργαλαστής στό νότιο Πήλιο, παρουσία τοῦ νέου προϊσταμένου τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης. Ἔχω τήν αἴσθηση ὅτι πρόκειται γιά μικροκαταστάσεις ἀπό κάποιους πού θέλουν νά ὀδηγήσουν κάπου. Στή Μαγνησία ἔχουμε ἀναλάβει τά παιδιά πού ὑποτιζόνται.

Αὐτό λειτουργεῖ ἐδῶ καί χρόνια. Ἄς μὴν βγάζουμε συμπεράσματα ἀπό ἔκτακτα γεγονότα. Ὅσο υπάρχουν τέτοιου εἶδους ἀντιδράσεις σημαίνει ὅτι ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμα ἔχει ἔδαφος καί πέραση σέ αὐτό τό λαό. Θά ἀνησυχίσω ἐντελῶς, ὅταν τά πράγματα σιγήσουν τελείως.

Στήν Ἐκκλησία ξέρουμε ἀπό Σταύρωση, μὴν φοβάστε γιά ἐμᾶς. Ἐδῶ τόν Χριστό σταύρωσαν. Πάντοτε θά υπάρχουν οἱ Φαρισαῖοι. Αὐτή εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἐμεῖς ἔχουμε μάθει ἀπό αὐτά. Ὁ λόγος μας πρέπει νά εἶναι λόγος τῆς ἀλήθειας».

Πρόσθεσε ὅτι «πολλές φορές διαλεγόμαστε μέ ἕναν τρόπο πού μπορεί νά δείχνουμε στά μάτια κάποιου ὑποτονικοί. Νά μὴν καθεῖ ἡ ἐλπίδα γιά τόν Ἕλληνα, ὅτι μπορεί νά ὑπάρξει κάτι πιό σωστό καί ἀληθινό. Εἶμαι γεννημένος τό 1956, παραλάβαμε καλύτερη Ἑλλάδα, τώρα ἐμεῖς εἴμαστε ὑπεύθυνοι νά ἐπαναφέρουμε τά πράγματα στή σωστή πορεία.

Ἐμεῖς «προδώσαμε». Ἐμεῖς ἔχουμε τήν μεγάλη εὐθύνη, ἡ δική μας γενιά. Εὐχομαι νά προλάβουμε νά φέρουμε τό καλύτερο, ἀλλιῶς φορτώνουμε στά παιδιά μας μεγάλα βάρη. Καί ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι, εὐκνηθεῖτε νά μπορούμε νά κάνουμε κάθε φορά αὐτό πού πρέπει».

ος κ. Ἰγνατίου στὸν Ρ/Σ «Alpha Radio 98,9 fm»

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Γιὰ τούς πολιτικούς εἶπε χαρακτηριστικά: «Θέλω νά ἐμπιστευοῦμαι τούς πολιτικούς, ἀγαπῶ τό δημοκρατικό πολίτευμα. Βεβαίως, τά πρόσωπα, πολλές φορές, μᾶς διαψεύδουν. Μήν ξεχνᾶτε ὅτι ἐμεῖς τούς ἐπιλέγουμε. Γιατί ὁ λαός μας εἶναι ἔτοιμος νά ἀκούσει τό εὐκόλο ψέμα καί γιατί ὁ λαός μας ἐμπιστεύεται ἀνθρώπους πού εἶναι καλοί στήν τέχνη τους, ἀλλά δέν σημαίνει ὅτι μποροῦν νά διοικήσουν τήν Ἑλλάδα. Μακάρι νά ἀναδειχτοῦν ἀνθρώποι.

Ἄρκετοί ἀξιόλογοι ἀνθρώποι δέν θέλουν νά μποῦν στήν πολιτική. Κάποτε ἐμπαινε κάποιος στήν πολιτική πλούσιος καί ἔβγαϊνε φτωχός».

Γιὰ τόν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας ἀνέφερε ὅτι «δέν μᾶς ἀρμόζει ἡ ἐξουσία. Ἐμεῖς, ὡς Ἐκκλησία, μποροῦμε μόνο νά ἐμπνέουμε, νά διακονοῦμε. Σέ ἔκτακτες περιπτώσεις ἡ Ἐκκλησία ἀνέλαβε ἐθναρχικό ρόλο.

Ἐμεῖς εἴμαστε γιὰ νά διακονήσουμε τόν τόπο. Μή μᾶς χαρίσετε σέ κανέναν. Ἡ Ἐκκλησία θά παραμείνει μᾶνα. Λέω στούς πολιτικούς πώς, ἂν ὀδηγήσουν τά πράγματα σέ ἀκραία κατάσταση, μπορεῖ νά μετατρέψουν τήν Ἐκκλησία σέ ἕνα κόμμα, πού ὅπως συμβαίνει στό Ἰσραήλ, οἱ ὀρθόδοξοι Ἑβραῖοι ἀνεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις. Δέν τῆς ἀξίζει τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας αὐτό.

Κρατῆστε τήν ὡς ἐνοποιό δύναμη. Τήν πίστη καί τήν ἐνότητά μας νά μὴν χάσουμε».

Ἀναφερόμενος στά ἔργα πού γίνονται ἀπό τήν Ἐκκλησία, εἶπε χαρακτηριστικά: «Συμβαίνει τό ἐκπληκτικό: ἡ Ἐκκλησία νά ξεκινᾶ τά ἔργα χωρίς χρήματα καί τά ἔργα νά ὀλοκληρώνονται. Τό κράτος ξεκινᾶ τά ἔργα μέ χρήματα καί τά ἔργα ποτέ δέν ὀλοκληρώνονται, τά χρήματα τελειώνουν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Γιὰ τήν ἐκκλησιαστική περιουσία εἶπε ὅτι «εἶναι μεγάλος μύθος. Ὑπῆρχε Ὑπουργός πού πίστευε, ὁ ἔρμος, ὅτι ἀρκεῖ ἡ ἐκκλησιαστική περιουσία γιὰ τό χρέος τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους. Κάναμε μάθημα γιὰ νά τοῦ ἐξηγήσω τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί ἡ περιουσία τῆς. Τό κράτος πῆρε ἀπό τήν Ἐκκλησία τό 96% τῆς περιουσίας τῆς μέ μόνη ὑποχρέωση τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου. Τό ὑπόλοιπο πού ἔμεινε δέν εἶναι 100% τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμεῖς κρατᾶμε ζωντανή τήν Ἐκκλησία μέ τό 1%. Ἡ Ἐκκλησία προσφέρει περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον τομέα. Ἔχουμε ἀντικαταστήσει τό κοινωνικό κράτος».

Ἀναφερόμενος στίς σχέσεις τῶν ζευγαριῶν, εἶπε ὅτι «συγκεκριμένες μέρες τοῦ μήνα δέχομαι νέους πού ἔρχονται νά τούς μιλήσω γιὰ τόν Γάμο, πρὶν παντρευτοῦν. Ἔχω μιλήσει πολλές φορές γιὰ τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Τούς λέω ἂν ἔχουν μάθει νά ἀκούν

πραγματικά ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Μέ ἀκοῦν μέ ἔκπληξη, ἀλλά στό τέλος εἰσπράττω τό χαμόγελό τους. Ἡ σχέση θέλει πότισμα, φροντίδα, καθημερινό ἀγώνα. Δέν ἀρκεῖ μόνο ὁ ἔρωτας, πρέπει νά γίνει μιά ἀγάπη, νά νιώθεις τόν ἄλλο καί νά τόν κατανοεῖς. Νά μοιράζεσαι. Θέλουμε οἱ ἀνθρώποι νά ἔχουν ἐνότητα μέ σῶμα καί ψυχή. Καί τό σῶμα θέλει μιά φροντίδα. Πράγματα ἀπλά. Τά λέω γιατί εἶναι παιδιά μου καί τούς δίνω μιά εὐχή γιὰ νά ξέρουν τί τά περιμένει».

ΣΥΜΦΩΝΟ ΣΥΜΒΙΩΣΗΣ

Σέ ἐρώτηση γιὰ τό Σύμφωνο Συμβίωσης, ὁ κ. Ἰγνατίος εἶπε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία δέν βάζει βέτο στό ἔργο τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας. Σέ τί μπορεῖ νά βάλει ὄριο ἡ Ἐκκλησία; Σέ τίποτα ἀπολύτως. Τῆ γνώμη τῆς, ὅμως, ἐπιβάλλεται νά τήν πεί. Ἡ Ἐκκλησία θέλει νά διαφυλάξει βιώματα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Ὅπως τά ἔχει ζήσει μέ ἱερότητα καί ὅπως τά ἔχει θεσμοθετήσει ἡ παράδοσή μας καί ἡ πίστη μας. Αὐτό πού ὑπῆρξε ὡς ἀντίδραση (γιὰ τό σύμφωνο συμβίωσης) ἦταν «πρός τί ἡ θεσμοθέτηση», πού ἐξισώνει τόν ἔγγαμο βίο μέ κάτι πού δέν εἶναι αὐτό πού εἶναι ὁ Γάμος. Ἡ Ἐκκλησία ἐξέφρασε τήν ἀποψή τῆς, τουλάχιστον ἀκούσαμε νά λένε πώς δέν θά ἐπιτραπεί ἡ υἱοθεσία. Κάθε φορά κρύβονται πίσω ἀπό τό δάχτυλο καί ἐκπροσωποῦν τάσεις πού θά φέρουν τήν Εὐρώπη σέ ἀδιέξοδο. Θά ἔχει τίμημα. Παραμένουμε ἐμεῖς πού θά ὑποδεχτοῦμε κάθε ἀνθρώπο μέ τόν πόνο του καί πάντα θά τόν ἀγκαλιάζουμε, δέν μποροῦμε ποτέ, ὅμως, νά συμφωνήσουμε μέ αὐτό πού θεωροῦμε ἁμαρτία. Δέν τά βάζουμε μέ τούς ἀνθρώπους, μποροῦμε, ὅμως, νά ἔχουμε μιά γνώμη. Ἐμεῖς θά ἔχουμε πάντα τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ».

ΚΑΥΣΗ ΝΕΚΡΩΝ

Γιὰ τό ζήτημα τῆς καύσης τῶν νεκρῶν εἶπε πώς «ἐπιτέλους στήν Ἑλλάδα πρέπει νά σταματήσουμε τίς εὐκόλες λύσεις. Ἐμεῖς θά παραμείνουμε πιστοί στήν ταφή τοῦ ἀνθρώπου καί θά ἱερολογοῦμε γι' αὐτούς πού ἐπιλέγουν νά ταφοῦν. Γιὰ ὅσους θέλουν καί ἡ θρησκεία τούς τό ἐπιβάλλει, ἡ πολιτεία πρέπει νά βρεῖ μιά λύση. Οὔτε ἐγώ θέλω νά τούς βλέπω νά ξενιτεύονται».

Γιὰ τή χρήση τῆς τεχνολογίας ὁ κ. Ἰγνατίος εἶπε: «Ἐνα πράγμα θέλω, νά μὴν μᾶς ὑποδουλώσει ἡ τεχνολογία. Χρησιμοποιῶ ὅλα τά μέσα. Ἔχω τήν δυνατότητα ὁ λόγος μου νά φτάνει στά πέτρατα τοῦ κόσμου. Ἔχουμε τήν μοναδική ἠλεκτρονική ὀρθόδοξη θεολογική βιβλιοθήκη. Τά βιβλία τῆς καί τά περιοδικά τῆς ξεφυλλίζονται σέ ὅλα τά μήκη καί πλάτη τῆς Γῆς, ἐπειδή εἶναι στό διαδίκτυο. Ἀξιοποιοῦμε τά μέσα, δέν τά ἀφήνουμε νά μᾶς χρησιμοποιοῦν».

Σέ ἐρώτηση γιὰ τήν ἐπιτυχημένη ἐκπομπή «Ἀρχονταρίκι», πού παρουσίαζε ὁ ἴδιος, εἶπε πώς «τό «Ἀρχονταρίκι» δέν ἦταν ἐμπορικό καί δέν δημιουργοῦσε θεαματικότητα. Ἡ τηλεθέασή του ἦταν

σημαντική, δέν έπεφτε κάτω από τό 25%. Όσο δύσκολα ξεκινάει κάτι, τόσο δύσκολα σταματάει. Έκανα έναν κύκλο και απέκτησα έμπειρίες. Δέν επιδιώκω συνέχεια, αν και δέν έχω αρνηθεί, αν κληθώ, νά συνεχίσω. Ξεκίνησα από τό New Channel στή Θεσσαλονίκη, ανιδιοτελώς. Πίστευαν ότι τό κανάλι είναι δικό μου, αλλά δέν είχα καμία άλλη ευθύνη γιά τί συνέχεια τών προγραμμάτων» και πρόσθεσε: «Ήρθε τό τούρκικο σίριαλ και ρώτησα τίς γυναίκες πού τό βλέπουν γιατί τό βλέπουν. Μου είπαν ότι εκεί ξαναβρίσκουν τήν οικογένεια, τήν παράδοση, τήν τιμή. Χρειάζοταν νά έρθει τό τούρκικο σίριαλ γιά νά ξαναδώσει αξίες και τιμή. Έδω υπάρχει μία νοσηρή κατάσταση. Δέν είμαι ό άρμόδιος νά δώσω λύσεις ή νά τό εξηγήσω αυτό, μία διαπίστωση κάνω. Στήν Ελλάδα και οικογένειες έχουμε και πίστη και αλληλεγγύη αποδεικνύουμε ότι έχουμε. Δέν ξέρω αν τά ΜΜΕ εκφράζουν αυτή τήν αλληλεγγύη, τελικά, τελευταία κάτι πάνε νά κάνουν. Η τηλεόραση εύχομαι νά αναδεικνύει πρόσωπα πού τά έχουμε ανάγκη. Η τηλεόραση έχει θέμα μέ τούς νέους, πλέον. Τό διαδίκτυο φοβάμαι πολύ και τήν εξάρτηση τών νέων παιδιών. Θά πρέπει νά προσέχουν. Έχουμε παγιδευτεί. Χρειάζομαστε Παιδεία, νά μορφωθούμε, νά αποκτήσουμε τί δίψα γιά αλήθεια».

Ο Μητροπολίτης Δημητριάδος είπε, επίσης, ότι: «Είμαι έναντίον του φανατισμού, άπλως οί άνθρωποι έχουν αισθητήριο τής ειλικρίνειας, όταν κάνεις κάτι μέ αγάπη. Σεβόμουν πολύ, σε ό,τι κι αν έκανα, τόν συνομιλητή μου. Σεβόμουν και άκουγα τί μου έλεγε. Καμία φορά ρωτάμε και έχουμε στό νοϋ μας τήν απάντηση, πού δέν είναι, τελικά, ή σωστή μέ τήν έρώτηση. Προσπάθησα νά δίνω τί δυνατότητα στους ανθρώπους νά πουν τήν αλήθειά τους. Είναι ή αλήθεια ένα πολύ μεγάλο γεγονός. Τό έρώτημα τί είναι αλήθεια δέν έχει απαντηθεί, γιά μās είναι ό Χριστός. Αν θέλει νά διακονήσει ό δημοσιογράφος τήν αλήθεια, πρέπει νά είναι μέ έλευθερία. Άλλιώς γίνεται μερική αλήθεια. Χρειάζεται προσφορά και θυσία. Στήν κοινωνία μας ξεχαστήκαμε σε μία ζωή πού κυριαρχούσε ή διαφήμιση και ζούσαμε σε μία εποχή του εύκολου κέρδους. Νά αναμετρη-

θοϋμε μέ τούς έαυτούς μας γιά νά ξαναβρούμε τήν αλήθεια. Ξεχάσαμε τί είμαστε και μετρήσαμε μέ τό τί έχουμε. Μετράμε σήμερα μέ τήν ταχύτητα, μία εικονική πραγματικότητα πού οικοδομήσαμε πάνω στήν άμμο. Σε αυτό μās έλειψε ή Παιδεία και ό έλληνικός πολιτισμός του μέτρου. Δέν μπορέσαμε νά οικειοποιηθούμε τήν όρθόδοξη παράδοση μέ μέτρο τόν Θεάνθρωπο Ήσού, γιά νά μās δώσει τήν ανθρώπινη φύση μας, όχι όπως τήν παραφράζουμε υποχωρώντας στα πάθη μας. Νά γίνουμε αλληλέγγυοι. Τόν τελευταίο καιρό οί Έλληνες παίρνουμε σε αυτό καλές βαθμολογίες».

Ο ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΗΤΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΣ – ΣΗΜΕΡΑ ΕΧΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΕΞΙΣΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ

Γιά τόν Μακαριστό Χριστόδουλο, του όποιου ύπήρξε στενός συνεργάτης, είπε χαρακτηριστικά: «Όσοι τόν γνωρίσαμε, έχουμε τήν αίσθηση ότι ήταν ό άνθρωπος πού μπορούσε νά μιλά στήν καρδιά του Έλληνα. Είχε ταλέντα από τόν Θεό. Άγαπούσε τήν πατρίδα. Ήταν και αποτελεσματικός, χαρισματικός. Τό τί θά συνέβαινε (αν ζούσε σήμερα), δέν θά ήταν καλό νά τό πούμε. Σήμερα έχουμε έναν άλλο Άρχιεπίσκοπο εξίσου αποτελεσματικό. Όχι μέ θόρυβο, μέ τόν δικό του τρόπο. Πρέπει νά κρατήσουμε ζωντανή τί μνήμη τών όραμάτων του Χριστόδουλου. Νά υπερασπιζόμαστε τήν Όρθοδοξία. Ό ίδιος έλεγε πράγματα, αναρωτιόταν ποιά ήταν ή θέση μας στήν Ευρώπη. Πρέπει νά ξαναβρούμε τί σοβαρότητά μας και νά αναρωτηθούμε».

Βιβλιοπαρουσίαση

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Καλλινίκου Καρούσου

Μητροπολίτου πρ. Πειραιώς

«Μετάνοια πάσης ψυχικής και σωματικής άσθενείας ίατρείον και σωτήριο φάρμακον». Ίωάννης ό Χρυσόστομος.

Η νόσος, σωματική και ψυχική, χτυπά νωρίς ή άργότερα τήν πόρτα όλων μας. Και τό χτύπημα αυτό μπορεί νά είναι έντονο, μπορεί και όχι. Όποια ένταση και νά έχει, μās κινητοποιεί, μās αναστατώνει, μās κάνει νά τρέχουμε νά βρούμε θεραπεία.

Σέ πολλές περιπτώσεις, ή νόσος έχει έμφανή όργανικά αίτια και καταβάλλεται προσπάθεια νά αντιμετωπιστεί μέ τά μέσα τής Ήπιστήμης. Σε άλλες, όμως, τά αίτια είναι ψυχικά, πνευματικά. Και γι' αυτό βαθύτερα και δυσδιάκριτα. Και τότε καλείται ή Έκκλησία μέ τούς πνευματικούς της νά δώσει λύση. Μιά λύση, πού μπορεί νά προέλθει από τήν Έξομολόγηση, πού σύμφωνα μέ τόν σεβάσμιο Γέροντα Καλλνίκου «είναι Μυστήριο και μάλιστα θεοσύστατο».

Τόν ρόλο του Μυστηρίου αυτού στή ζωή του πιστού παρουσιάζει στό νέο βιβλίο «Μετάνοια και έξομολόγηση» ό Μητροπολίτης πρ. Πειραιώς Καλλνίκος. Μέ τήν γνωστή βαθιά έρευνητική του διάθε-

ση, αναλύει αρχικά τήν σημασία τής Μετανοίας στή ζωή κάθε θνητού. Έκθέτει, στή συνέχεια, τίς συνήθειες αντιρρήσεις γιά τήν Έξομολόγηση, οδηγεί, κατόπιν, τόν έξομολογούμενο στήν έτοιμασία πριν από τό Μυστήριο και τόν διδάσκει πώς νά συμπεριφέρεται κατά τί διάρκεια του Μυστηρίου.

Τά τελευταία δύο κεφάλαια του βιβλίου είναι αφιερωμένα στήν μετά τήν Έξομολόγηση κατάσταση. Μέ τί σαφήνεια και τήν καθαρότητα του λόγου του, ό Γέροντας εκθέτει τίς ευεργετικές επιπτώσεις του Μυστηρίου αυτού (άφεση, ειρήνευση και χαρά, ανακαίνιση) και προτρέπει τόν έξομολογηθέντα νά προχωρήσει, μέ θάρρος και έλπίδα, στή δημιουργία μās νέας ζωής.

Ευτυχεις όσοι από μās βρίσκουν χρόνο και διάθεση, μέσα στήν τύρβη του σημερινού βίου, νά έντρυφήσουν στα βιβλία του σεβάσμιου Γέροντα και νά παρακολουθήσουν τήν πορεία του στήν προσπάθειά του, μέρος τής όποιας και τό ύπ' όψιν βιβλίο, νά αποκτήσει όσο τό δυνατόν περισσότερους συνοδοιπόρους στό δρόμο πού οδηγεί πρós τά άνω...

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίο κυκλοφορεί από τίς εκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», σε όλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεία και στό βιβλιοπωλείο τής Ι. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΣΤΗΝ 32α ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ ΠΕΖΟΝΑΥΤΩΝ

Ποιμαντική επίσκεψη στην 32α Ταξιαρχία Πεζοναυτών πραγματοποίησε (22/2) ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος, κατόπιν σχετικής προσκλήσεως. Τόν Σεβασμιώτατο υποδέχθηκε ο Δ/κτής, Ταξιαρχος Πέτρος Κάρλης, επικεφαλής των Ἀξιωματικών, Ὑπαξιωματικών καί λοιπών στελεχῶν τῆς Ταξιαρχίας. Μετά τήν τέλεση τοῦ Ἁγιασμοῦ, ὁ Σεβασμιώτατος ἐξήρε τίς ἰκανότητες τοῦ Σώματος τῶν Πεζοναυτῶν, πού σπρίζονται, ἐν πολλοῖς, στήν διαρκή ἀσκηση καί ἐκπαίδευση, ἐπεσήμανε ὅμως καί τήν ἀνάγκη διαρκούς ἀσκησης καί καλλιέργειας τῆς ψυχῆς, καθῶς, ὅπως τόνισε, «οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ψυχοσωματικές ὀντότητες, ἔχουμε μέσα μας τήν πνοή τοῦ Θεοῦ». Κάλεσε τοὺς στρατεύσιμους «νά προσεγγίζουν τόν Θεό μέ τήν καρδιά, πού ξεπερνᾶ τή λογική μας, χωρίς νά γίνεται παράλογη... Ὅταν ἀφήνουμε τήν καρδιά μας ἀνοικτή στόν Θεό, τότε μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό πάθη καί ἀδυναμίες καί μᾶς δίδει ἀληθινό σκοπό καί νόημα στή ζωή μας...». Ἀναφέρθηκε, ἀκόμα, στό φλέγον ζήτημα τῶν σύγχρονης προσφυγιάς, πού εἶναι καρπός τοῦ πολέμου στή Μέση Ἀνατολή καί θύμισε ὅτι ὁ λαός μας «ποτέ δέ φοβήθηκε τή συνάντηση μέ κανένα καί πάντα ἔδινε τό μέγιστο, πού κατέχει, τήν Ὁρθοδοξία καί τόν Ἑλληνικό πολιτισμό. Σᾶς καλῶ νά κρατήσετε αὐτά τά τιμαλφά καί σᾶς ἐκφράζω τήν ἀμέριστη ἀγάπη μου καί τήν ἐκτίμηση τῆς Ἐκκλησίας μας...». Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος δένειμε εὐλογία στοὺς τριακόσιους, περίπου, στρατεύσιμους καί στά στελέχη τῆς Ταξιαρχίας, μία Καινή Διαθήκη, τήν ὁποία χαρακτήρισε «ἀτομικό ὄπλο ἀπόλυτης ἀκρίβειας, γιατί λέει καί δείχνει μόνο τήν ἀλήθεια...»

Ο «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ» ΚΑΙ «Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ» ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΛΑΡΙΣΗΣ

Ὁ «Ἐσταυρωμένος» καί ὁ Σ. Π. Κ. Βοηθειῶν «Διακονία» ὀργάνωσαν καί πραγματοποίησαν (25/2) ἀνθρωπιστική ἀποστολή συμπάραστασης μιᾶς μεγάλης ὁμάδας προσφύγων πού διανυκτέρευαν σέ ὀργανωμένο parking ἐπί τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ, στήν περιοχή τῆς Σούρπης Ἀλμυροῦ. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. καί οἱ ἐθελοντές τοῦ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ» καί τῆς «ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ», κινητοποιήθηκαν ἄμεσα καί μετέφεραν μέ φορτηγό τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος μιά μεγάλη ποσότητα κλινωσκεπασμάτων, τά ὁποῖα δένειμαν

στοὺς πρόσφυγες. Οἱ σκνές πού ἐκτυλίχθηκαν ἦταν συγκλονιστικές καί τά αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρωτόγνωρα. Ἐν τῷ μεταξύ, σημαντική ἀνθρωπιστική βοήθεια, μέ ὑποδήματα, κλινωσκεπάσματα, ἀνοιξιὰτικα ἐνδύματα κ.ἄ., μετέ-

φεραν (7/3) στή φυλακή τῆς Λάρισας ἐθελοντές τοῦ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ» καί τοῦ Σταθμοῦ Πρῶτων Κοινωνιῶν Βοηθειῶν «ΔΙΑΚΟΝΙΑ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, μέ σκοπό τήν ἐνίσχυση τῶν 650 φυλακισμένων. Ἐπικεφαλῆς τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἀποστολῆς ἦταν ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ «Ε» καί Ὑπεύθυνος τῆς «Δ» π. Θεόδωρος Μπατάκας, ὁ ὁποῖος εἶχε τήν εὐκαιρία νά συνομιλήσει μέ ὑπηρεσιακοὺς παράγοντες τοῦ Καταστήματος Κράτησης τῆς Λάρισας καί νά καταθέσει, ἐκ μέρους τοῦ «Ε», ἕνα χρηματικό ποσόν ὑπὲρ ἐνίσχυσεως τῶν ἀπόρων φυλακισμένων.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΣΤΗ ΓΕΧΑ

Στήν Αἴθουσα Ἐκδηλώσεων τῆς «Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς» (ΓΕΧΑ, Παράρτημα Βόλου) βρέθηκε τήν Κυριακή 21/2 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ίγνάτιος, προσκεκλημένος τοῦ ὑπευθύνου ἱερέως Ἀρχιμ. Παμφίλου Κοιλιᾶ, Ἱεροκήρυκος τῆς Μητροπόλεως μας καί τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ὁ Σεβασμιώτατος, μέ τήν εὐκαιρία τῆς εἰσόδου στήν κατασκευημένη περίοδο τοῦ Τριωδίου, ἀνέπτυξε στό πολυπληθές ἀκροατήριό τά μηνύματα πού ἐκπέμπουν οἱ πνευματικοὶ σταθμοὶ τῆς περιόδου, ὅπως διασώζονται στίς εὐαγγελικές περικοπές τῶν Κυριακῶν. Κατακλείοντας τήν ὥριαία ὁμιλία του, εὐχίθηκε σέ ὅλους καλή δύναμη καί κάθε εὐλογία παρὰ Θεοῦ στό πολυεπίπεδο ἔργο πού ἐπιτελεῖται, συνεχίζοντας πῶς ἐντατικά τόν καλόν πνευματικό ἀγῶνα.

ΑΜΕΡΙΣΤΗ Η ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Τήν Κυριακή 28/2, στο Συνεδριακό Θεσσαλίας, πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη συνάντηση των μελών των ένορικών Σχολών Γονέων της Ίερης Μητροπόλεως Δημητριάδος. Σκοπός ήταν η επικοινωνία και ο συμποληματισμός σε θέματα που απασχολούν την σύγχρονη οικογένεια. Στην φεινή συνάντηση άφορμη γιά προβληματισμό και χρήσιμα συμπεράσματα απέτέλεσε η έκδοση του βιβλίου του Ήλια Λιαμή «Δύο στάλες κουράγιο γιά συντρόφους και γονείς», που έχει ως θέμα του την υπέρβαση των δυσκολιών που προκύπτουν συχνά στή σύγχρονη οικογένεια, τον σωστότερο προσανατολισμό της διαπαιδαγώγησης των παιδιών και τη σημασία της πνευματικής ζωής στή διαμόρφωση υγιών οικογενειακών δεσμών. Ο γλαφυρός και ό βιωματικός λόγος του συγγραφέα έδωσαν άφορμη γιά πλουσιο προβληματισμό εκ μέρους των εισηγητών, οι όποιοι αναφέρθηκαν στίς παιδαγωγικές και θεολογικές διαστάσεις του βιβλίου. Συγκεκριμένα, οι δύο εισηγήσεις παρουσιάσθηκαν από τον π. Σπυρίδωνα Τσιμούρη, θεολόγο και εκπαιδευτικό, την κ. Κατερίνα Διαμαντοπούλου, εκπαιδευτικό και λογοτέχνη, καθώς και από τον συγγραφέα κ. Ήλια Λιαμή. Στο τέλος της εκδήλωσης, τον λόγο πήρε ό Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ίγνάτιος, ό όποιος αναφέρθηκε στο γενικότερο περιβάλλον, που επηρεάζει την οικογενειακή ζωή, κάνοντας ειδική αναφορά στο προσφυγικό ρεύμα, τό όποιο, όπως είπε, «θά δοκιμάσει στήν πράξη τίς ανθρωπιστικές και πνευματικές αξίες, με τίς όποίες θέλουμε νά διαπαιδαγωγήσουμε τά παιδιά μας».

ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΕΦΡΑΙΜ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ ΣΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΤΗΣ Ι.Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Στό κατάμεστο Πν. Κέντρο μίλησε (29/2) ό Καθηγούμενος της Ίερās, Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου Άρχιμ. Έφραίμ, στό πλαίσιο της παρουσίας του Ίδρύματος Ένισχύσεως και Έπιμορφώσεως Έφημεριακού Κλήρου της Τοπικής μας Έκκλησίας. Στην έναρξη της εκδήλωσης ό Πρωτοσύγκελλος Άρχιμ. Δαμασκνός Κιαμέτης παρουσίασε τούς σκοπούς του Ίδρύματος, που στοχεύει στήν έπιμόρφωση, οικονομική στήριξη και ασφάλιση των άμισθων Κληρικών, στό πλαίσιο των νέων συνθηκών που διαμορφώνονται έν μέσω κρίσης. Στην Μητρόπολή μας διακονούν 13 έθελοντές Κληρικοί, ένω με τί σύμπραξη ενεργών συνταξιούχων Ίερέων, καλύπτονται 11 έφημερικά κενά και δέκα γυναικείες Ίερες Μονές. Άκολουθως, τον λόγο έλαβε ό Γέροντας Έφραίμ, ό όποιος χαρακτήρισε πρωτοποριακή την πρωτο-

βουλία της Τοπικής μας Έκκλησίας και ευχήθηκε νά καταστεί πρότυπο και γιά άλλες Ίερες Μητροπόλεις. Στή συνέχεια, εξέφρασε την άνσυχία του γιά τά όσα συμβαίνουν στήν πατρίδα μας, τά όποια, όμως, «δέν προκαλούν φόβο, γιατί ή Έλλάδα βρίσκεται πάντα κάτω από την σκέπη του Θεού και την προστασία των Άγίων». Την εκδήλωση έκλεισε ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας

κ. Ίγνάτιος, ό όποιος ευχαρίστησε τον Γέροντα Έφραίμ γιά τό κουράγιο που έδωσε σε όλους. Άναφερόμενος στο νεοσύστατο ίδρυμα τό χαρακτήρισε «νέα έμπειρία στή ζωή της Έκκλησίας...». Άφου περιέγραψε την κατάσταση που επικρατεί, μετά την άπόφαση της Πολιτείας γιά την διακοπή της μισθοδοσίας των νεοχειροτονμένων Κληρικών, τόνισε ότι «άν άδρανήσουμε και περιμένουμε πάλι από τό Κράτος, που πώχευσε, νά ξαναβρεί τίς δυνάμεις, θά κάνουμε μεγάλο λάθος. Βέβαια, τό Κράτος δέν τά δωρίζει, αλλά τά επιστρέφει στήν Έκκλησία, ως αντίστάθμισμα του 96% της περιουσίας της, που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, καρπώθηκε από την Παλιγγενεσία κι έπειτα, με μόνη ύποχρωση την μισθοδοσία και την μόρφωση του ιεροϋ Κλήρου. Φοβούμαι ότι, πλέον, εγκαταλείπει και τά δύο. Όμως, δέ φοβόμαστε, ίσως και νά είναι ευλογία, άφου υπάρχουν νέοι Κληρικοί που έντάχθηκαν, υπό τίς δύσκολες αυτές συνθήκες, και άπολαμβάνουν της άναγνώρισης και στήριξης του λαού μας. Δημιουργήσαμε, όμως, αυτό τό Ίδρυμα, ούτως ώστε, με συνέπεια και συντεταγμένο τρόπο, νά μπορούν νά ζήσουν με αξιοπρέπεια και νά μορφωθούν οι οικογένειες των νέων Κληρικών».

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΟΜΑΔΙΚΗ ΒΑΠΤΙΣΗ ΣΤΗΝ ΑΡΓΑΛΑΣΤΗ

Γιά τούς καθηγέτες και τούς μαθητές του Γενικού Λυκείου Άργαλαστής λειτούργησε ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος (1/3) στόν Ίερό Ναό Άγίων Άποστόλων Άργαλαστής, στό πλαίσιο των Κατηχητικών Λειτουργιών που τελεί γιά τούς μαθητές των σχολείων της Μητροπολιτικής μας περιφέρειας. Κατά τί διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, ό Σεβασμιώτατος τέλεσε και τό Μυστήριό του Ίεροϋ Βαπτίσματος σε τέσσερις μαθητές του σχολείου, χαρίζοντας στιγμές μεγάλης συγκίνησης και χαράς σε όλους. Οι μαθητές είχαν κατηχηθεί και προετοιμαστεί κατάλληλα από τον Θεολόγο καθηγητή τους κ. Σωτήριο Τσιτσιρίγκα, ό όποιος και άνέλυε στα παιδιά τά βασικά σημεία της Θείας Λειτουργίας και του Μυστηρίου

του Ίεροϋ Βαπτίσματος, ένω άνάδοχοι ήταν καθηγέτες και συμμαθητές των παιδιών. Άμέσως μετά, ό Σεβασμιώτατος, συνοδευόμενος από τον Δ/ντή του ΓΕΛ Άργαλαστής κ. Φαίδωνος Καψιμάλη, μετέβη στό Σχολείο των παιδιών, όπου είχε την ευκαιρία, μέσα στην τάξη, νά άπαντήσει σε έρωτήματα των παιδιών της Β΄ Λυκείου, ένω επισκέφθηκε και τό Γυμνάσιο Άργαλαστής. Μαζί με τον Σεβασμιώτατο, στίς ξεχωριστές στιγμές γιά τούς μαθητές της Άργαλαστής, παρευρέθηκαν ό Δ/ντής και ή Άναπληρώτρια Δ/ντρια της Δευτεροβάθμιας Έκπαίδευσης κ. Σωκράτης Σαβελίδης και κ. Καίτη Γαρυφάλλου. Άνάλογες κατηχητικές Θείες Λειτουργίες ό Σεβασμιώτατος τέλεσε στους Ίερούς Ναούς Ευαγγελιστρίας Άλμυρου (17/2), Άγίου Κωνσταντίνου και Έλένης Βελεστίνου (18/2) και Άγίου Κοσμά του Αίτωλου Βόλου (3/3).

ΜΕ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΣΤΟ ΒΟΛΟ

Με τήν δέουσα λαμπρότητα καί ιεροπρέπεια εορτάστηκε στό Βόλο ή Κυριακή τής Ὁρθοδοξίας (20/3), μέ επίκεντρο τόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου, ὅπου λειτούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, παρουσιάσας πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ. Κατά τήν Θεία Λειτουργία ἀναγνώσθηκε τό μήνυμα τοῦ Σεβασμιωτάτου γιά τήν Κυριακή τής Ὁρθοδοξίας, στό ὁποῖο ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀνέφερε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι «ἡ πίστη μας δέν ἀναφέρεται σέ ἰδέες, σέ θεωρίες καί φιλοσοφίες. Γιορτάζουμε τήν ἀλήθεια ὡς πρόσωπο, διότι ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι Ἐκεῖνος πού εἶπε ὅτι «ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή». Σέ ἄλλο σημεῖο ἀναφέρθηκε στό χρέος μας, ὡς Ὁρθόδοξοι, νά σταθοῦμε ἀλληλέγγυοι στό δράμα τῶν σύγχρονων εἰκόνων τοῦ Θεοῦ, πού δοκιμάζονται στήν ἐποχή μας: «Ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας ἐδῶ στόν τόπο μας βρίσκεται σήμερα ἀντιμέτωπη μέ μία ἱστορική πρόκληση. Ἡ πατρίδα μας γίνεται τό πέρασμα χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἄνθρωποι ἀνέστιοι, ἀλλόθρησκοι, ἄγνωστοι, ξένοι, πρόσφυγες, ταλαιπωρημένοι, γιά λόγους πού μόνο τά μυστικά συμφέροντα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς μποροῦν νά ἐξηγήσουν, διασχίζουν ἢ γιά λίγο θά παραμείνουν στή χώρα μας... Ἐμεῖς καλούμαστε πρωτίτως νά μαρτυρήσουμε τήν ὀρθόδοξη πίστη μας. Ἔτσι θά συνεχίσουμε νά δεχόμαστε ὅλους αὐτούς τούς ἀνθρώπους ὀρθόδοξα, δείχνοντας τήν εὐαγγελική ἀγάπη καί τό ἀληθινό χριστιανικό ἦθος. Αὐτή εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας, πού εορτάζουμε σήμερα...». Ὁ κ. Ἰγνάτιος κατέληξε ζητώντας τίς προσευχές τοῦ λαοῦ μας γιά τήν ἐπικείμενη Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία θά πραγματοποιηθεῖ στήν Κρήτη τόν ἐρχόμενο Ἰούλιο. Ἀκολούθησε ἡ λιτάνευση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων στό προαύλιο τοῦ Ναοῦ, ὑπό τούς ἦχους τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Βόλου, κατά τήν ὁποία ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέγνωσε τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας.

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟ ΙΕΡΑΡΧΗ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ κ. ΙΓΝΑΤΙΟ

Μέ τήν Ἀνώτατη Τιμητική Διάκριση τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος, τιμήθηκε (22/3) ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο, ὁ σπουδαῖος Ἱεραπόστολος, Σεβ. Μητροπολίτης Πενταπόλεως κ. Ἰγνάτιος Μαδενλίδης, Ἱεράρχης τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος ἐπί σαράντα (40), τουλάχιστον, χρόνια ἀφιέρωσε τή ζωή του στήν μετάδοση τοῦ Εὐαγγελίου στήν Ἀφρική. Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στήν αἴθουσα τῆς ΓΕΧΑ Βόλου, παρουσία πλήθους κληρικῶν καί λαϊκῶν καί ἦταν ἐνταγμένη στήν ἑβδομάδα, τήν ἀφιερωμένη στήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή. Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος ἐπεσήμανε ὅτι ὁ Σεβ. Πενταπόλεως «ἀφιέρωσε τήν ζωή του στή «Μαύρη» Ἠπειρο, γιά νά φέρεי τόν Χριστό στίς καρδιές τῶν ἀδελφῶν μας, πού διψοῦν γιά τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ζητοῦμε νά δεχθεῖ αὐτή τήν τιμή ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο τοῦ σπουδαίου ἔργου του. Ὁ ἴδιος δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τέτοιες τιμές. Ἐμεῖς νιώθουμε τήν ἀνάγκη νά ἐκφράσουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας, γιατί σέ μία τέτοια ἐποχή, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ βία καί ἡ τρομοκρατία, ἄνθρωποι σάν κι ἐκεῖνοι γίνονται ἀγγελιοφόροι τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ, πού σπέρνουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, γιά νά βρίσκουν τόν ἀληθινό σκοπό τῆς ζωῆς τους...». Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε, ἐπίσης, ὅτι «στό πρόσωπο τοῦ Ἱεραποστόλου Ἱεράρχου τιμοῦμε καί ὅλους τούς Ἱεραποστόλους, πού θυσιάσαν τή ζωή τους, γιά νά φέρουν τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο...». Ἀπό τήν μεριά του ὁ Σεβ. Πενταπόλεως ἐξέφρασε τήν ἐκπλήξη του γιά τήν τιμή καί εὐχαρίστησε ἀπό καρδιάς. Τόνισε, μεταξύ ἄλλων: «Ἐκ τῆν αὐτογνωσία ὅτι εἶμαι ἀνάξιος, ἀλλά ὅπου πῆγα καί ὅ, τι ἔκανα προσκεκλημένος τό ἔκανα καίτοι τοποθετῶ τόν ἑαυτό μου κάτω τοῦ μετρίου, ὅ, τι ἔχω τό δίνω μέ τήν καρδιά μου καί ἄν ξαναγεννιόμουν, θά ἤθελα νά ἐπαναλάβω τό ἴδιο ἔργο μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ...».

ΛΑΜΠΡΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΧΟΡΟΥ «ΑΙ ΑΔΟΥΣΑΙ» ΣΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ. ΤΙΜΗΘΗΚΕ Ο ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΖΗΤΗΣ

Σπουδαία ἐμφάνιση πραγματοποίησε τό Σάββατο 26/3 στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Νέας Ἰωνίας ὁ Γυναικεῖος Βυζαντινός χορός τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας «Αἱ Ἀδουσαι», ὑπό τήν δ/νση τῆς Δομestίκαινας κ. Σεβαστῆς Μαζέρα-Μάμαλη. Στό πλαίσιο τῶν τετραήμερων εορταστικῶν ἐκδηλώσεων, ὁ χορός παρουσίασε θρησκευτικούς ὕμνους, μέ τίτλο: «ΑΔΕΤΩ ΣΟΙ ΔΕΣΠΟΙΝΑ», ἀφιερωμένους στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Στήν ἐκδήλωση παρέστησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, πολλοί Κληρικοί, ὁ Ὁμότιμος Καθηγητής Μουσικολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γρηγόριος Στάθης καί πλῆθος φιλόμουσων ἀκροατῶν, πού μέ τό χειροκρότημά τους ἀπέδωσαν τά εὐσημα στήν ἐξαιρετική χορωδία. Στό τέλος τῆς ἐκδήλωσης, ἡ ἐνορία τῆς Εὐαγγελιστρίας τίμησε τόν Πρωτοψάλτη της κ. Ἐλευθέριο Ζήτη, γιά τήν πολυετή, εὐδόκιμη καί θεοφιλή διακονία του στό Ναό, ἐνόψει τῆς ἀποχώρησής του ἀπό τήν ἐνεργό δράση. Γιά τόν τιμηθέντα Πρωτοψάλτη μί-

λησε ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ Πρωτ. Κων/νος Αὐγέρης, ἐνῶ ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρε, πέραν τῶν ἀδιαμφισβήτητων φωνητικῶν καί ἱεροψαλτικῶν του προσόντων, τό ἀζεπέραστο ἐκκλ/κό του ἦθος καί τήν εὐσέβειά του, πού ἀποτελοῦν παράδειγμα πρὸς μίμηση γιά τούς νεωτέρους.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 35ο • Ἀρ. Φύλλου 419-420 • Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2016

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου
Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενακῆς
Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη
Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: press@imd.gr

ΜΕ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ

Με τήν δέουσα λαμπρότητα καί ιεροπρέπεια ἡ Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος γιόρτασε τήν μεγίστη Θεομτορική καί Ἐθνική Ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας μας, μέ ἐπίκεντρο τόν ἱστορικό-προσφυγικό Ναό τῆς Εὐαγγελιστρίας Νέας Ἰωνίας. Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τελέστηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἱγνατίου, τόν ὁποῖο πλαισίωσαν πλῆθος Κληρικῶν καί εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Στό τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ, τελέστηκε ἡ Ἀρτοκλασία στό προαύλιο τοῦ Ναοῦ, μετά τήν ὁποία ὁ Σεβ. κ. Ἱγνάτιος κήρυξε τόν Θεῖο Λόγο. Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «σήμερα, ὡς Χριστιανοί, γιορτάζουμε τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καί ὡς Ἕλληνες τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας. Ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιά νά ξαναβροῦμε τόν Παράδεισο, νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας, νά συναντήσουμε τόν Θεό, νά βροῦμε τόν ἑαυτό μας καί νά συστήσουμε καί πάλι κοινωμία ἀγάπης μεταξύ μας. Ὅλα αὐτά εἶχαν χαθεῖ μετά τήν ἄρνηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀπό τούς πρωτοπλάστους καί χρειάστηκε νά γίνει ἄνθρωπος ὁ Θεός, νά γίνει ἓνα μέ ἡμᾶς, νά πάθει καί νά σταυρωθεῖ, γιά νά μᾶς δώσει τήν χαρά τῆς Ἀναστάσεως. Ὅλα, ὅμως, ξεκίνησαν τήν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὅταν ἐν ὀνόματι τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ Παναγία ἀποδέχτηκε νά γίνει δοχεῖο τῆς χάριτος καί νά διαδραματίσει τόν κορυφαῖο ρόλο στή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων...». Ἀναφερόμενος στόν ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας, ἐπεσήμανε ὅτι «οἱ προπάτορές μας εἶπαν κι ἐκεῖνοι ἓνα μεγάλο «ναί» στήν ἐλευθερία, στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού ἤθελε τόν τόπο αὐτόν ἐλεύθερο, γιά νά ξαναφέρει στόν κόσμον τόν μεγάλο του θησαυρό, πού διαχρονικά κατέχει, τῆς ἀληθινῆς καί οὐσιαστικῆς ἐλευθερίας, ψυχῆς καί σώματος. Ἐχυσαν τό αἷμα τους γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν Ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία. Πολλές φορές ξεχνοῦμε τό πρῶτο, καθώς, μέσα στήν εὐμάρεια καί τήν ἐκκοσμικέυσή μας, νομίζουμε ὅτι ὅλα εἶναι ἀνθρώπινα κατορθώματα καί μᾶς διαφεύγει ὅτι ἡ πίστη ἔνωσε τούς Ἕλληνες, ἡ Ὁρθοδοξία κράτησε ζωντανή τήν ἐθνική τους συνείδηση, τήν Παιδεία, τήν γλῶσσα... Αὐτή τή γιορτή γιορτάζουμε πάλι, σέ μιά ἐποχή, πού τά πράγματα μᾶς ἀνησυχοῦν καί μᾶς βάζουν σέ ἐρωτήματα θεμελιώδη: νά ποῦμε «ναί» ἢ «ὄχι»; «Ναί» στήν ἀνθρωπιά, στήν ἀλληλεγγύη καί στήν φιλανθρωπία ἢ «ὄχι»; Ὁ καθένας μας καλεῖται νά πάρει εὐθύνη εὐαγγελισμοῦ καί ἢ θά πει τό «ναί» τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς παράδοσης καί τῆς ἀνθρωπιάς, ἢ θά ἐπιλέξει τόν μηδενισμό καί τήν ἄρνηση». Ὁλοκληρώνοντας, ὁ κ. Ἱγνάτιος εὐχαρίστησε τόν λαό μας, γιατί «στόν τόπο μας ἐπιλέξαμε τό «ναί» πού ὁ Θεός θέλει ἀπό ἡμᾶς καί φανήκαμε ἀντάξιοι τῆς πίστες, τῆς παράδοσης καί τῆς ἱστορίας μας, ἐπιλέγοντας νά παραμείνουμε ἄνθρωποι».

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ Δ/Σ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ

Τριμελής ἀντιπροσωπεία τοῦ νέου Δ/Σ τῆς Ἑνώσεως Θεολόγων Μαγνησίας, ἀποτελούμενη ἀπό τούς κ.κ. Δημήτριο Μάνο, Πρόεδρο, Εὐθύμιο Γεωργουσόπουλο, Ἀντιπρόεδρο καί Αἰκατερίνη Κολοκοτρώνη, Γραμματέα, ἐπισκέφθηκε (28/3) τόν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιο, ἐπί τῆ ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του. Ὁ κ. Ἱγνάτιος εὐχίσθηκε στό νέο Δ/Σ καλή ἐπιτυχία στό ἔργο του, σέ μιά ἐποχή πού ἡ ἀποστολή τῶν ἐκπαιδευτικῶν Θεολόγων στό σχολεῖο γίνε-

ται ἀκόμα πιό καθοριστική, ἐνῶ ἐπαναβεβαίωσε τήν ἀμέριστη στήριξη καί συνεργασία τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας στό ἔργο τους. Ἀπό τήν πλευρά τους, τά μέλη τοῦ Δ/Σ ζήτησαν τήν εὐχή τοῦ Μητροπολίτου μας καί τίς συμβουλές του γιά τήν καλύτερη διεύθυνση τοῦ λειτουργημάτων τους.

ΕΟΡΤΙΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἑορτία ἐκδήλωση γιά τήν Ἐθνική Ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου διοργανώθηκε (23/3) ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος, διά τοῦ Πολιτιστικοῦ Φορέα «Μαγνητῶν Κιβωτός», στό Πν. Κέντρο, παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἱγνατίου καί πλῆθους κόσμου. Στήν ἐκδήλωση, ἡ Μεικτή Χορωδία Νέας Ἀγχιάλου ὑπό τή χορορχία τοῦ κ. Γεωργίου Διαμαντόπουλου καί τό Χορευτικό Σύνολο Γυναικῶν τῆς Ἱ.Μ.Δ. ὑπό τήν καθοδήγηση τῆς κ. Κατερίνας Ντόνη-Γκανέτσα, παρουσίασαν παραδοσιακοὺς χορούς καί τραγούδια ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα, πού πραγματεύονταν τόν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων τό 1821 γιά τήν ἀποτίναξη τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ.

Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὁποῖος σημείωσε ὅτι «κρατᾶμε ζωντανή τή μνήμη ἐκείνων πού θυσιάστηκαν γιά τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδας μας. Ὅσο ποτέ ἄλλοτε, σήμερα ἔχουμε ἀνάγκη τήν ἐνόπια πού ὑπῆρχε ἐκείνη τήν ἐποχή, τήν ὁμοψυχία καί τήν λαχτάρα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γιά τήν ἀληθινή ἐλευθερία...». Ἐν τῷ μεταξύ, στίς 26/3, στόν ἴδιο χώρο, ἐπετειακό ἀφιέρωμα παρουσίασε ἡ θεατρική ὁμάδα τοῦ 2ου Λυκείου Βόλου καί ἀφιέρωσε στόν Σύλλογο τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας «Ἐσταυρωμένοι». Τό ἀφιέρωμα περιελάμβανε τήν παράσταση «Ξύπνα ραγιά», διασκευή τοῦ θρυλικοῦ ἔργου «Τό Μεγάλο μας Τσίρκο» τοῦ Ἰάκωβου Καμπανέλλη, προσαρμοσμένη στή σχολική πραγματικότητα. Ἡ ἴδια ὁμάδα χόρεψε καί τέσσερις παραδοσιακοὺς χορούς. Τιμήθηκε ἔτσι ὁ ξεσηκωμός τοῦ Γένους ἐναντία στήν ὀθωμανική σκλαβιά καί μέ τά σατιρικά ἀλλά καί τά δραματικά του ἐπισόδια ἀναδείχθηκαν σημαντικές στιγμές τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου. Στήν ἐκδήλωση συμμετείχε καί τό Σχολεῖο τοῦ Κέντρου Κράτησης Βόλου, πού εἶναι παράρτημα τοῦ 6ου Γυμνασίου.

ΕΚΟΙΜΗΘΗ Ο Π. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΝΑΝΙΑΔΗΣ

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ (9/4), σέ ἡλικία 88 ἐτῶν, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Στυλιανός Ἀνανιάδης, ἐκλεκτός κληρικός τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, παλαίμαχος Ἐκπαιδευτικός καί πολυγραφότατος συγγραφέας. Ὁ π. Στυλιανός γεννήθηκε στό Βόλο τό 1928. Σπούδασε Θεολογία στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καί ἐργάστηκε γιά 30 χρόνια ὡς Καθηγητής Θεολόγος στά Γυμνάσια καί στά Λύκεια Βελεστίου, Ζαγοράς, Καναλίων καί Βόλου. Κατόπιν, ὑπρέτησε ὡς λαϊκός Ἱεροκέρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἀπό τοῦ ἔτους 1974. Μετά τήν συνταξιοδότησή του ἀπό τήν Ἐκπαίδευση, τό 1990, χειροτονήθηκε Διάκονος καί Πρεσβύτερος ἀπό τόν Μακαριστό Ποιμενάρχη μας, Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν & Πάσης Ἑλλάδος Χριστόδουλο καί τοποθετήθηκε τακτικός Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βόλου. Διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Γονέων Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς ΓΕΧΑ (Παράρτημα Βόλου). Ὡς Ἀγιογράφος, διύθυνε τήν πρώτη Σχολή Ἀγιογραφίας τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, πού λειτουργοῦσε στήν «Κατακόμβη» τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ. Ἀπό τό 1990 καί γιά πολλά χρόνια, ὑπῆρξε τακτικός ὁμιλητής τῆς «Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς Ἐνώσεως». Διορίστηκε καί ὑπρέτησε ὡς Γραμματέας τῆς «Ἐταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων» τοῦ Ἰδρύματος Βόλου. Προσέφερε τίς ὑπηρεσίες του, ὡς κατηχητής καί ὁμιλητής, στά Κατηχητικά Σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, στίς Κατασκηνώσεις, σέ Κύκλους Συμμελέτης Ἁγίας Γραφῆς, σέ Ἐσπερινά Κηρύγματα, στό Βελεστίνο, στόν Ἅγιο Γεώργιο Φερῶν, στό Βόλο κ.ἄ. Μέχρι σήμερα, ἦταν τακτικός παραγωγός τοῦ Ρ/Σ «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία», μέ ἐκπομπές σχετικές μέ τήν ἔρμηνεία τῶν Ψαλμῶν καί τὰ Ἀγιογραφικά Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν. Ὁ π. Στυλιανός, καί ὡς Ἐκπαιδευτικός καί ὡς Κληρικός, τιμήθηκε μέ ἀνάλογες τιμητικές διακρίσεις, γιά τήν κοινωνική, ἐκπαιδευτική καί ἱεραποστολική του προσφορά, ἀπό:

Α. Τήν Δ/ση Β/θμιας Ἐκπαίδευσης Ν. Μαγνησίας (1992). Β. Τήν ἐν Βόλῳ Σχολή Saint Joseph, γιά τό ἐκεῖ διδακτικό του ἔργο. Γ. Τήν Πανελλήνια Ἐνωση Θεολόγων (Παράρτημα Βόλου). Δ. Τό Ἐκκλ/κό Συμβούλιο τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Βόλου (2004). Ε. Τήν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος (2014), γιά τό ἀπαράμιλλο Ἱερατικό, ἐκπαιδευτικό καί συγγραφικό του ἔργο.

Ὁ π. Στυλιανός ἦταν ἔγγαμος, νυμφευμένος μέ τήν Δασκάλα-Παιδαγωγό Ἰωάννα Τριβέλλα καί εἶχε μία κόρη. Συνέγραψε ἐξαιρετικά ἔργα στά Ἀποστολικά καί Εὐαγγελικά Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν τῶν ἐτῶν 2002-2007 (πέντε τόμοι), γιά «Θέματα πνευματικῆς οἰκοδομῆς καί ψυχικῆς θεραπείας», τό περίφημο πεντάτομο ἔργο του μέ τήν ἔρμηνεία τῶν Ψαλμῶν καί τήν ὀγκώδη ἔρμηνεία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, μέ τίτλο «Τό Πιστεύω μας». Ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ Μακαριστοῦ π. Στυλιανοῦ Ἀνανιάδη τελέστηκε, σέ κλίμα συγκίνησης, στόν Ἱ. Ναό Ἁγίου Γεωργίου Βόλου, χοροστατούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου καί Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου, μέ τή συμμετοχή μεγάλου πλῆθους Κληρικῶν καί λαϊκῶν ἀδελφῶν. Γιά τόν ἐκλιπόντα μίλησε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος ἐπεσήμανε ὅτι ὁ π. Στυλιανός εἶχε τέλη «Χριστιανά, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά», ἐξῆρε τό ἀγαθό, τό εἰρηνικό καί τό ἐπιεικές τοῦ χαρακτήρος του, ἐνῶ τόνισε ὅτι μέ τό ἔργο του σφράγισε μία ὀλόκληρη γενιά ἡρωικῶν Θεολόγων-Ἐκπαιδευτικῶν, πού γαλούχησαν ἀναρίθμητα πλῆθη μαθητῶν στά νάματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τόν π. Στυλιανό ἀποκαιρέτισε ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Κιαμέτης, ἐνῶ ἀναγνώστηκαν Ψηφίσματα ἐκ μέρους τοῦ Ἐκκλ/κοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βόλου καί τοῦ Δ/κοῦ Συμβουλίου τῆς ΓΕΧΑ Βόλου.

ΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΤΩΝ ΤΣΙΓΓΑΝΩΝ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Τό ἄγνωστο ὀλοκαύτωμα τῶν ΡΟΜΑ ἀπό τούς Ναζί ἀναδείχθηκε μέσα ἀπό τήν Ἡμερίδα, μέ τίτλο «Τό ὀλοκαύτωμα τῶν ΡΟΜΑ - Ἡ ἄγνωστη πλευρά τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας», πού πραγματοποιήθηκε (10/4), στό Μουσεῖο Πλινθοκεραμοποιίας Τσαλαπάτα. Τήν Ἡμερίδα συνδιοργάνωσαν ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος, τό Κέντρο Σπίριξης Ρομά Ἀλιβερίου τῆς κοινωφελούς ἐπιχείρησης ΚΕΚΠΑ-ΔΙΕΚ τοῦ Δήμου Βόλου καί τό Ἐργαστήριο Ἐκπαίδευσης & Ἐπικοινωνίας σέ πολυπολιτισμικά περιβάλλοντα τοῦ Παιδαγωγικοῦ τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, στά πλαίσια τοῦ τοπικοῦ δικτύου ὑποστήριξης στήν ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν Ρομά στήν πόλη τοῦ Βόλου. Τήν ἔναρξη τῆς Ἡμερίδας κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως κ. Ἀθηνάγορας. Στήν Ἡμερίδα ἀναδείχθηκαν ἄγνωστες πτυχές τῆς ἱστορίας τῶν ΡΟΜΑ, σύμφωνα μέ τήν ὁποία, στή διάρκεια τοῦ 2ου Παγκοσμίου Πολέμου ἐξοντώθηκαν 1.000.000 ΡΟΜΑ στά Στρατόπεδα Συγκέντρωσης τῶν χιτλερικῶν, ἐνῶ ἐνεργή ἦταν συμμετοχή τους στήν Ἀντίσταση, κατά τή διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Ἀναδείχθηκαν, ἐπίσης, οἱ προσπάθειες πού καταβάλλονται, τά τελευταία χρόνια, γιά τήν ἰσότιμη κοινωνική συμμετοχή τῶν ΡΟΜΑ, κόντρα στήν προκατάληψη καί στόν ρατσισμό, πού ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα, στήν Μαγνησία τό 80% τῶν παιδιῶν ΡΟΜΑ νά πηγαίνουν στό σχολεῖο. Στήν Ἡμερίδα μίλησαν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σλαυονίας κ. Ἰωάννης, ἀπό τό Πατριαρχεῖο Σερβίας, ὁ κ. Ἀθανάσιος Γκότοβος, Καθηγητής Παιδαγωγικῆς στό Τμήμα Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικῆς καί Ψυχολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, ἡ κ. Εὐα Πολίτου, Ἐκπαιδευτικός-Δρ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί ὁ κ. Γιάννης Γεωργίου, Κοινωνιολόγος. Στό τέλος τῆς Ἡμερίδας, ἡ ομάδα μαθητῶν Ρομά τοῦ Ἀλιβερίου «ΡΟΜΑΛΕΟΙ», παρουσίασαν ἱστορικές μαρτυρίες γιά τό Ὄλοκαύτωμα, σέ σκηνοθεσία τοῦ Δρ. Στέλιου Πελασγοῦ, ἀφηγητῆ, παιδαγωγοῦ καί συγγραφέως. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στίς ποιμαντικές δράσεις πού ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία ἀνέλαβε τά τελευταία χρόνια πρός τήν τσιγγάνικη κοινότητα τῆς περιοχῆς μας, ὅπως «ἡ ἴδρυση τῆς ποδοσφαιρικῆς ομάδας «ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ», ἀποτελούμενη ἀποκλειστικά ἀπό Ρομά, ἡ δημιουργία, ἀπό κοινού μέ τό Κέντρο Σπίριξης Ρομά Ἀλιβερίου Μαγνησίας, τήν κοινωφελῆ ἐπιχείρηση ΚΕΚΠΑ-ΔΙΕΚ τοῦ Δήμου Βόλου καί τό Ἐργαστήριο Ἐκπαίδευσης & Ἐπικοινωνίας σέ πολυπολιτισμικά περιβάλλοντα τοῦ Παιδαγωγικοῦ τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, τοπικοῦ δικτύου ὑποστήριξης στήν ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν Ρομά στήν πόλη τοῦ Βόλου. Πρόκειται γιά ἕνα πρόγραμμα ἐνίσχυσης κυρίως τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀναγκῶν παιδιῶν Ρομά στήν πόλη τοῦ Βόλου. Ἡ συλλογική αὐτή προσπάθεια θέλησε νά καλύψει τά κενά τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καί τῶν θεσμικῶν φορέων τῆς Πολιτείας καί νά δώσει λύσεις σέ χρόνια προβλήματα πού ταλανίζουν τήν κοινότητα τῶν Ρομά, ὀδηγώντας τά μέλη τῆς στήν περιθωριοποίηση καί τήν παραβατικότητα. Κοινῆ ἐλπίδα ὅλων μας, ἐπεσήμανε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι τέτοιες δράσεις νά καταπολεμήσουν νοοτροπίες ρατσισμοῦ καί ξενοφοβίας, οἱ ὁποῖες, ὅταν ἀφέθηκαν ἀνεξέλεγκτες, χωρίς πνευματικές, ἀλλά καί πολιτικές ἀντιστάσεις, δηλητηρίασαν ὀλόκληρες κοινωνίες καί ὀδήγησαν σέ ἀπίστευτα ἐγκλήματα». Τήν προηγούμενη ἡμέρα ὁ Σεβασμιώτατος, τέλεσε τήν Ἀκολουθία τῆς Δ' Στάσης τῶν Χαιρετισμῶν στά πρώην ἐκπαιδευτήρια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας στό Ἀλιβέρι Ν. Ἰωνίας.

«Ζωή φωτός, αγάπης και άθανασίας!»

Ἄγαπτοί μου πατέρες και ἀδελφοί, παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

«Τίν Ἀνάστασί σου Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς».

Μαζί μέ τίς ἀγγελικές δυνάμεις και ὄλοι ἐμεῖς σέ λίγα λεπτά θά ψάλομε τόν πῖο θριαμβευτικό ὕμνο πού ἄκουσε ποτέ ἡ ἀνθρωπότητα, τόν νικητήριο παιάνα τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας.

Ποίός εἶναι σέ θέση νά κατανοήσει και νά ἐκτιμήσει τή σημασία ἐνός τέτοιου γεγονότος; Ποίός μπορεῖ νά ψελλίσει λόγο εὐγνωμοσύνης, ἀντάξιο τῆς ἀπειρης θεϊκῆς συγκατάβασης; Πῶς θά καταφέρουμε νά ὑπερβῶμε τήν Ἀνάσταση ὡς ἕνα ἱστορικό γεγονός και νά τήν βιώσουμε ὡς προσωπική μας εὐεργεσία και λύτρωση;

Πρὶν ἀπαντήσουμε στά ἐρωτήματα αὐτά, ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς ὑπενθυμίσω κάτι, τό ὁποῖο μιά τέτοια χαρμόσυνη στιγμή το λησμονοῦμε: Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας δέν ἀποτελεῖ γεγονός ἄφατης χαρᾶς μόνον γιά τή νίκη ἐπὶ τοῦ θανάτου, ἀλλά και γιά τή ἐνίσχυση τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου νά συγκρουστῆ μέ τήν πανουργία και τίς μεθόδους τοῦ Διαβόλου. Πρὶν ἀπ' αὐτήν ὁ ἀνθρώπος ἦταν δέσμιός του, ἐγκλειστος και ἐξουθενωμένος. Σάν ἕνας αἰχμάλωτος μέ ἀνεπαρκεῖς τίς δυνατότητες διαφυγῆς.

Σήμερα, ὅμως, ὁ Ἄρχων αὐτοῦ τοῦ κόσμου βλέπει ἀκόμη μιά φορά τά τείχη νά γκρεμίζονται και τήν ἐξουσία του νά συντριβῆται. Τό Ἀναστάσιμο Φῶς ἀποτελεῖ πηγή ὀδύνης γιά ἐκεῖνον, ἀποτελεῖ ὅμως πηγή μνήμης, ἐλπίδας και ἀγωνιστικότητας γιά μᾶς. Ναί, ἀδελφοί μου! Σήμερα, ἡ χαραμάδα τοῦ φωτός πού εἰσβάλλει στή ζωή μας, φουντώνει τή νοσταλγία μῆς διαφορετικῆς ζωῆς, μῆς ζωῆς χωρίς πόνο, παραλογισμό και θάνατο. Σήμερα ἡ νέα αὐτή προοπτική ξανασζωντανεῦει τά ἀρχέγονα ὄνειρά μας και φανερώνει τό χάσμα πού χωρίζει τόν ἀληθινό προορισμό μας ἀπό τίς φροῦδες ἐλπίδες πού καθημερινά μᾶς προσφέρει αὐτός ὁ κόσμος.

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πῶς ἡ Ἀνάσταση ἀποτελεῖ ὑπευθύμιση τῆς δικῆς μας, τῆς προσωπικῆς Ἀναστάσεως, πού πραγματοποιήθηκε τήν ὥρα τῆς βάπτισής μας. Τότε ντυθήκαμε στά λευκά, ὡς ἀπόδειξη ἐναρξῆς μῆς ζωῆς φωτός. Τήν ἴδια μέρα, ὅμως, ὁ ἱερέας μᾶς ἄλειψε μέ λάδι, ὅπως τήν ἐποχή ἐκείνη οἱ μονομάχοι ἔβγαιναν νά ἀγωνιστοῦν. Σέ ἀγώνα μᾶς καλεῖ και ἡ νύχτα αὐτή. Σάλπισμα μάχης εἶναι ἡ ἀποψινή Ἀνάσταση. Μάχη ἀπέναντι σέ

ἕναν ἀντίπαλο ἔμπειρο και λυσσαλέο. Μάχη ὅμως πού βρίσκει τόν ἀνθρώπο πάνοπλο νά ἀντιστέκεται και νά βαδίζει τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τήν χαμένη του πατρίδα. Γι' αὐτό και ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, στό λόγο του γιά τήν Ἀνάσταση, μᾶς προειδοποιεῖ:

«Ὅσο μεγαλύτερη ἡ δωρεά, τόσο μεγαλύτερος και ὁ πόλεμος. Ἄν μέσα στόν παράδεισο εἶδε μονάχα ἕναν ἀνθρώπο ὁ διάβολος και δέν τόν ἀνέχθηκε, πῶς νά ἀνεχθεῖ τόσοσους στόν οὐρανό; πές μου».

Εἶναι πολλά τά τεχνάσματα τοῦ Πονηροῦ: Σέ καιρούς ἀνάπαυσης και εὐμάρειας, ναρκώνει τόν πνευματικό ζῆλο μέ τήν ἀφθονία

τῶν μάταιων και πικρῶν δώρων αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Καί σέ καιρούς ταραχῆς και γεγονότων ἀναπάντεχων και συγκλονιστικῶν, ὅπως οἱ δικοί μας, ὁ ἴδιος αὐτός πειρασμός ἐπιδιώκει νά μπολιάσει τήν ψυχή μέ τό φάρμακο τῆς ἀπόγνωσης και τῆς παραίτησης.

Νά λοιπόν σέ τί συνίσταται τό φειντό ἀναστάσιμο μήνυμα: Στήν ἀναβάπτισή μας στό φῶς τῆς χαρᾶς, τῆς ἐλπίδας και τῆς γενναιοῦτας. Τό ἀναστάσιμο φῶς μᾶς ἀποκαλύπτει τή ζωή, γιά τήν ὁποία πλαστήκαμε. Ζωή φωτός, αγάπης και ἀθανασίας. Ζωή χωρίς τόν διαρκή φόβο τῆς κατάρρευσης, τῆς ἀρρώστιας και τοῦ θανάτου. Ζωή βεβαιότητας πῶς τίποτε δέν μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στή θεϊκή δύναμη, πού σήμερα ἀναβλύζει ἀπό τό κενό μνημεῖο.

Σήμερα τό φῶς τῶν λαμπάδων πού κρατᾶμε τρυπάει τό σκοτάδι τοῦ Ἄδη και σκορπίζει σ' ἐμᾶς και σ' ὄλο τόν κόσμο ἐλπίδα. Σήμερα μαθαίνουμε ξανά πῶς μιά ζωή ἀλλιότικη, μιά ζωή καλύτερη εἶναι ἐφικτή. Μόνο πού μιά τέτοια ζωή δέν θά ἔρθει γαλήνια και αὐτόματα. Θά σπρηχτεῖ πάνω στίς καθημερινές μας νίκες, ἐναντία στό πνεῦμα, τή νοοτροπία και τίς μεθόδους τοῦ κόσμου. Μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου και Σωτήρα μας παραλαμβάνουμε φῶς. Εἶναι ἰσχυρό. Μπορεῖ ὅμως νά γίνει και ἰσχυρότερο, μέσα ἀπό τόν προσωπικό μας ἀγώνα, τή συνέπεια τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, τή μίμηση τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ μας. Σήμερα ἀναγγέλλουμε τό «Χριστός Ἀνέστη», αὐτό ὅμως μπορεῖ νά γίνει πῖο ἡχηρό μέσα ἀπό τίς πράξεις μας και τό παράδειγμά μας.

Ἀνάσταση περιμένει και ὁ κόσμος. Ἄς τή διακηρύξουμε, λοιπόν, και ἄς γίνουμε μάρτυρες τῆς μέ τή ζωή μας.

Μετά θερμῶν πασχαλίων εὐχῶν και τῆς ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι αγάπης.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

